

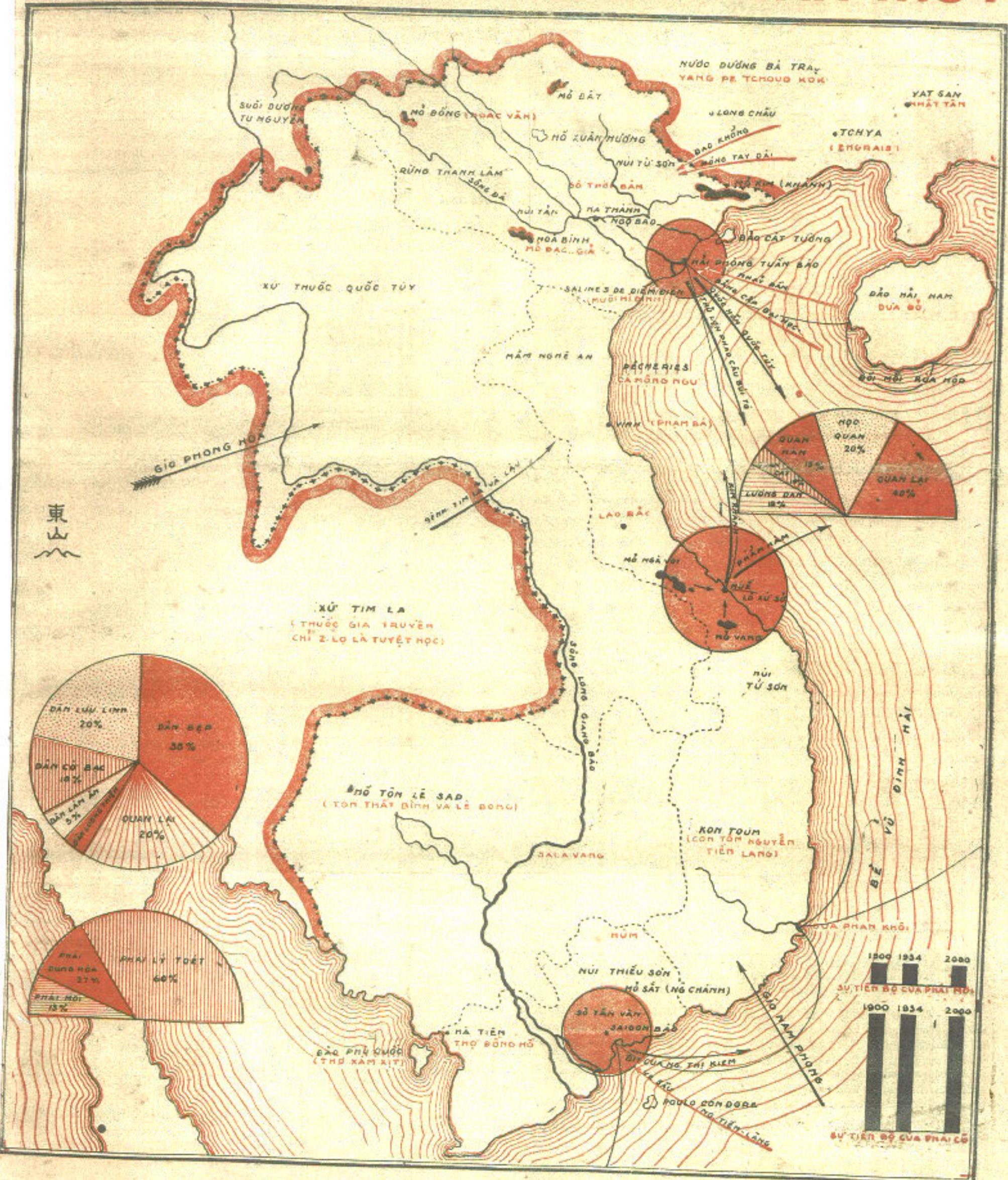
PHONG HOA'

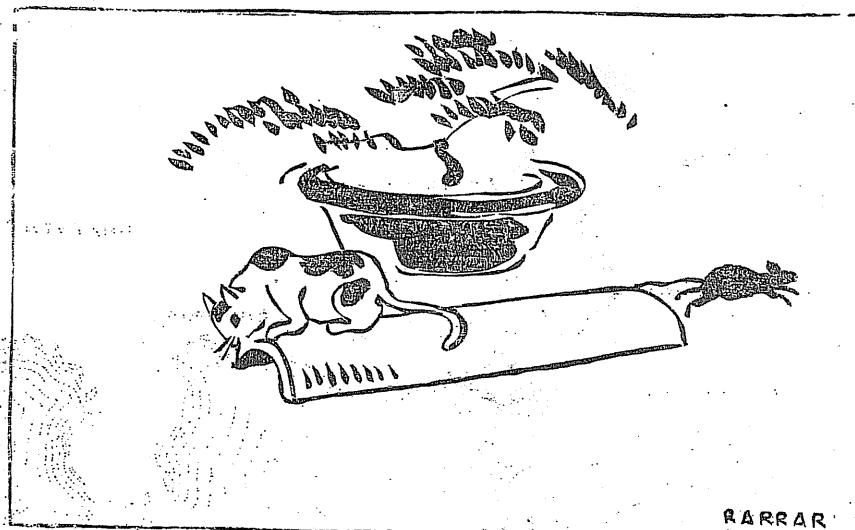
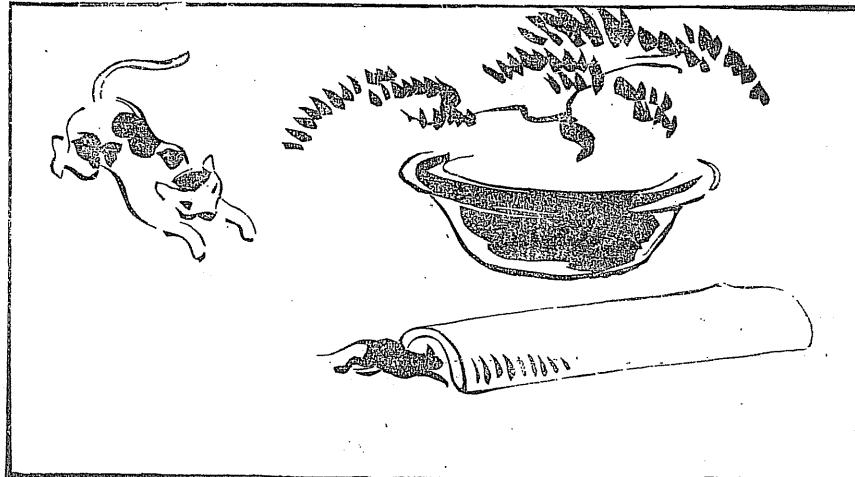
RA NGAY MÙA SAU

TOÀ-SOẠN VÀ TRỊ-SỰ: 80. ĐƯỜNG Q. THÁNH - GIẤY NỘI SỐ: 874
GIÁ BÁO (trong nước): 1 Năm: 3\$00 — 6 Tháng: 1 \$ 80 — Mỗi số: 7 xu — Ngoại quốc: 1 Năm: 6,50 — 6 Tháng: 3,50

BẢN ĐỊA-DỒ DÔNG-DU'ƠNG TÂN-THỜI

Tranh không lời

CÙNG CÁC BẠN GẦN XA

Muốn cho một ngày một tiến, nay. Hai tờ Ngày nay và Phong-một ngày một mới, nên ngoài sự chính đốn về hình thức tờ P.H. đã thực hành rồi, như in đẹp hơn, dùng giấy tốt và trắng hơn, chung tôi đã trọng định hai việc:

Một là thêm một truyện dài và thêm nhiều mục về khôi hài và trào phúng, khiến cho tờ báo có vẻ hoạt động hơn. Bắt đầu từ số sau sẽ thi hành.

Hai là mở thêm mục Phong-Hóa ở miền Nam, nói về người và việc ở miền Nam, bài vở và tranh ảnh do mấy người giúp việc của Phong-Hóa ở Saigon gửi ra. Hiện chúng tôi đương định đặt «chi quán Phong-Hóa» ở trong Nam để tiện việc giao thiệp với các bạn đọc báo trong đó. Khi nào trú tinh xong sẽ có lời bá cáo riêng, minh bạch và chí đáo hơn.

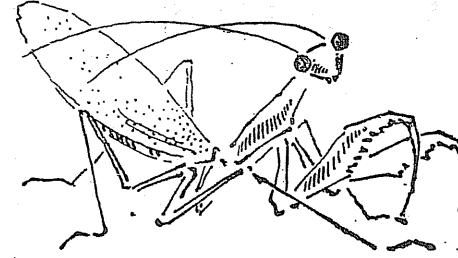
Ngoài tờ Phong-hoa, Tự-Lực Văn-Đoàn lại sắp cho ra tờ Ngày

nay. Hai tờ Ngày nay và Phong-hoa tuy khác hẳn nhau, nhưng rồi sẽ mãi mãi đi đôi với nhau. Người mới, muốn biết rõ hình trạng cuộc đời mới, chỉ đọc hai tờ báo đó là đủ. Tính cách tờ báo Ngày-nay thế nào, sẽ nói rõ trước ngày báo ra; nhưng ngay từ bây giờ, chúng tôi đã có thể tin được rằng,

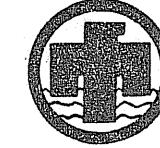
báo Ngày-nay cũng như báo Phong-hoa sẽ là một món cần cho tri dục, xưa nay chưa từng có ở nước Nam và như thế là một sự thiếu thốn mà người ta càng sống theo cuộc đời mới càng nhận thấy rõ.

Chúng tôi bao giờ cũng tin ở lòng tin cậy của các bạn xa gần đối với chúng tôi và ngày ngày cùng với các bạn cùng tiến để những người về phái cũ biết đến một bạn mới giúp sức nhau mà làm việc và cùng nhau dấn bước không sút gi ngần cản lại được.

Tự-Lực Văn-Đoàn

...TƯ

KỲ SAU SẼ ĐĂNG

DƯỚI BÓNG TRE XANH

TRUYỀN DÀI
của KHÁI HƯNG

Chế độ tuyển cử

ÔNG Pagès, thống đốc Nam-kỳ, ở giữa hội đồng quản hạt, có nói với các ông nghị viên annam rằng :

Các ông chỉ là đại biểu của vài trăm ngàn người mà toàn thể dân Namkỳ có tới bốn triệu, các ông chỉ thay mặt một hạng người có đặc quyền...

Dựa vào lời nói ấy, báo chí trong Nam có báo muôn nơi rộng quyền tuyển cử, có báo lại mong cho dân gian toàn xứ được di bầu cử như bên Pháp.

Ý kiến thì vẫn hay, nhưng thực hành e k程式 quá. Cứ vào ngày nghị viện dân biểu Bắc-kỳ, nhìn những ông đại biểu của những vùng thôn quê trầm tích thì đủ rõ. Các ông ấy có vẻ ngày... tho lâm. Công việc mà các ông ấy cho là nặng nhọc nhất, là đi ăn cơm tây và bầu nghị trường. Còn những lúc bàn đến một vấn đề quan trọng, thì các ông chỉ còn có thể gãi dùi hay ngáp, vặt mà thôi. Là vì các ông ấy không biết gì về quyền lợi, nghĩa vụ của các ông. Những người đã bầu các ông ấy chắc cũng chỉ có thể giỏi được như các ông... Vậy trước khi cho toàn dân được làm cử tri, thì nên dạy cho họ biết quyền công dân của họ đã...

...Chứ như bây giờ thì họ tưởng rằng họ có mỗi một quyền — là quyền đem tiền đi lè...

Dinh thự của Phổ-Nghi

Từ ngày Phổ-Nghi làm vua Mãn-châu đến giờ, công việc của ngài chỉ có ba việc hệ trọng là : chơi, ăn và ngủ.

Gần đây, người Nhật lại cắt một tòa nhà nguy-nga tráng-lệ, mời Phổ-Nghi đến ở. Phổ-Nghi lấy làm mãn-nguyễn và yêu người Nhật đã làm cho mình sung-sướng.

Ở được vài tuần lễ, Phổ-Nghi mới nhận ra rằng các nơi trong tòa nhà ấy, vô-luận phòng ăn hay phòng ngủ đều có một cách bài trí bí mật, hễ người trong nhà nói câu gì, đều đến tai viên giám-đốc Nhật cả ?

Phổ-Nghi được chính-phủ Nhật săn-sóc, nâng như nâng trứng, hưng như hưng hoa như vậy, chắc là lấy làm hài lòng lắm. Chỉ phiền một nỗi canh khuya, hai vợ chồng Phổ-Nghi thì thầm với nhau những truyện ái-ân thì có lẽ cũng hơi phiền một tí.

Nhưng biết đâu Phổ-Nghi lại không lấy sự đó làm vinh...

Lại tục cõ

Ở tỉnh Thanh có một cô con gái 18, 19 tuổi, — cái tuổi kho khăn — ở với người cõ ruột.

Không biết cõ đem lòng yêu dấu gi một chàng niên thiếu bên láng giềng, mà người cõ đem dao cạo trọc đầu cháu gái, rồi bắt ra quì bên vệ đường, đầu đội một sọt rác, để cho công chúng xem.

Bà cõ bắt cháu chịu cái hình phạt ấy, chắc là hả dạ lắm : bà ta yên tri rằng đã báo thù được cho luân thường, phong hóa cũ, và đã rửa được sạch cái tiếng thơm của nhà mình. Còn cái tình yêu thương của người con gái, lòng trắc ẩn người cũng máu mủ có làm quái gì.

NHÀ XUẤT BẢN ĐỜI NAY

Hiện Đã Xuất Bản

Sách của Tự Lực Văn-Đoàn

Hồn bướm mơ tiên	của KHÁI HUNG
(nghìn thứ 4)	0\$40
Vàng và máu	của THẾ LŨ
(nghìn thứ 2)	0.45
Anh phái, sông	của KHÁI HUNG
và NHẤT LINH	(nghìn thứ 2)
Nửa chừng xuân	của KHÁI HUNG
(nghìn thứ 5)	0.75
Giòng nước ngược	của TÚ MỒ
Gánh hàng hoa	của KHÁI HUNG
và NHẤT LINH	0.60
Sách ngoại	
Cạm bẫy	người
vũ trọng phùng	0.45
Đẹp	của NGUYỄN CÁT TƯỜNG
ĐƯƠNG IN	
Tiếng suối reo	của KHÁI HUNG
Máy văn thơ	của THẾ LŨ
Vàng và máu	của THẾ LŨ
(in lần thứ 2)	0.45

SÉ IN

Hồn bướm mơ tiên	(in lần thứ 3)
Anh phái sông	(in lần thứ 2)
Giọc đường gió bụi	của KHÁI HUNG
Nắng thu	của NHẤT LINH
Đời mưa gió	của KHÁI HUNG
Gói tạc đạn	và NHẤT LINH
	của THẾ LŨ

Mua sách giả tiền trước về ông Nguyễn tường Tam, 80, đường Quán Thánh, Hanoi, Tiền cước gửi tối bão lanh: 1 cuốn 0\$20, mỗi cuốn sau thêm 6 xu. Các bạn mua năm P. H. được trừ 10%, mua luôn 5 cuốn được trừ 20%.

HAY NHẤT, DANH TIẾNG NHẤT TẠI : SAIGON?

II.— Thuốc Điều-kinh bắc-dái, là một phương thuốc hay hơn hết, các bà lấy khí huyết làm đầu, nếu khí huyết hư thì sinh ra trăm nghìn bệnh, là tại kinh không đều, tử cung hư hàn hู่ nhiệt, cùng hơi độc máu, hư-nhiêm vào, hay là sinh đẻ nhiều lắn hư hỏng, não động tử cung, sinh ra đau rát dạ dưới, đau thắt ngực lưng, hai bên hông, huyết trắng ưa nhiều, lúc vàng, lúc đục, có khi lắn mủ, lắn máu đen. Nên dùng thuốc này sẽ đỡ ngay, trong người béo da thịt hồng hào, giá thật rẻ, mỗi gói 0\$30, nửa tá 1\$50, một tá 3\$00.

Hai thứ thuốc trên đây đã cứu không biết mấy nghìn người rồi, nên Chính phủ Pháp ở Nam-kỳ mới phê bằng ngày 23 Janvier 1922, thì quý ngài hãy rõ hay dở thế nào. Có bán tại: Nha Trang; Mộng Lương, Quinhon; Hồ Văn Bá, Quảng Ngãi; Trần Cảnh, Quang Nam; Trần Huỳnh Mai, Tourane; Nguyễn Hữu Vinh, Faifoo; Hoàng Đắc Vinh, Huế; pharmacie Vinh Truong, Quảng Trị; Thông Hoạt, Vinh; Siêu Huy, 59 phố Ga, Thanh Hoá; Nguyễn Định Văn, 71, Grand' rue, Nam Định; Việt Long, 28, rue Chapeaux, Haiphong; Nguyễn Văn Minh, 20, Bé Bonnat, Hanoi; Nguyễn Văn Đức, 11, rue des Caisses và khắp Bắc, Trung, Nam, các nơi buôn thuốc Annam ta đều có bán.

Mua buôn, lãnh đại lý do: Pharmacie ÔNG-TIỀN Annam được phòng, 82-84-86-88, rue P. Blanchy Prolongée Phú-nhuận - Saigon (Cochinchine)

NHỎ ĐÈN LỚN

Cái mực ấy, thật không đáng trách, chỉ nên trách cái nền giáo dục nào đã đào tạo ra được những người làm điều ác một cách hổ hả, sung sướng như mực ta. Nhất là nên trách những người khách hùng hò qua đường nhìn người con gái chịu khổ như vậy cho là một sự chí lý.

Nền văn minh nào đã làm con người ta hóa ra tàn ác như vậy thật là một nền văn minh sáng láng, đáng làm gương cho các nền văn minh khác. Nhà nho ta chắc có thể tự hào rằng đã có một nền văn minh như vậy.

Mã phát

LƯU BÁ LIÊN, người làng Thịnhdức, tinh Hè-dông, là một nhà địa-lý, Đề mã cho thiên hạ đã nhiều, Liên muốn tìm một ngôi công-khanh cho mình và cho con cháu mình nữa.

Ở cạnh đồng làng Thịnhdức, có một cái mò đất, tục gọi là «mò con ngựa», nghe thiên hạ đồn rằng ở đó nhà nào có phúc mà táng trúng vào huyệt «con ngựa» không rõ là ở đầu hay ở đuôi —sẽ có con cháu làm đến công-khanh, tề-tuống.

Lưu bá Liên, một đêm, không biết nghĩ sao lại đào mò bố lên rồi cho cốt vào một cái vại con, vác đến mộ con ngựa, loay hoay một mình đào huyệt trộm để mong thành cục lớn.

Ngờ đâu đương lúc làm cho con cháu thành quý phái, thì có người trông thấy, tưởng cướp, tri-hò lén. Dàn làng dỗ ra, đánh cho Liên một trận đòn tưởng chết, tưởng... được chết và chôn ngay chỗ huyệt mới đào để cho con cháu nhở.

Anh Lưu bá Liên này chắc không phải là con cháu Lưu bá Ôn, anh ta ngày thơ quâ. Anh ta không biết nghĩ: một là táng vào «huyệt con ngựa», thì con cháu chỉ có thể hóa ra kiếp ngựa. Lý luận bắt phải vậy. Hai là cho con cháu thành tề-tuống, công-khanh đi nữa, thì cũng chẳng khác gì một thầy địa-lý lừa người mà lấy tiền.

Nhưng lạ một điều, là anh ta làm địa lý mà con ngựa đến nỗi tưởng địa lý là thật có ảnh hưởng đến tương lai của con cháu.

Anh ta có lẽ cũng giống như anh chàng kia, nói dối thiên hạ rằng nhà cháy, rồi thấy họ xôn xao chạy đến tắt lửa, lại tự hỏi mình:

— Ủ, biết đâu! biết đâu câu ta nói lại không thực.

Rồi cũng chạy ủa theo,

Thất nghiệp

Obèn nước Đức, viên quốc-vụ trưởng xứ Bavière vừa ra một đạo

lệnh quyết định rằng, những người thất nghiệp nào không chịu đi làm sẽ phải bị phạt từ một thời hạn ít ra là ba tháng.

Thật là một chính sách cương quyết, chỉ có một cái lối nhỏ, là... cương quyết quá. Chắc như vậy thì chẳng còn ai dám kêu là thất nghiệp nữa... tuy vẫn không có nghiệp, tuy vẫn chết đói như thường.

Đó là câu truyện bên Đức. Còn ở bên ta; thất nghiệp vẫn thấy vô số người. Họ không biết rằng theo Hoàng Việt tân luật, hay theo hình luật thực hành ở Hanoi, Haiphong, không có nghề nghiệp cũng bị tội, bị tội dù dũng, có thể phạt tù từ ba đến sáu tháng. Ấy là không có nghề... và không có tiền. Chứ còn bọn trí thức thất nghiệp, có bố mẹ cho tiền thì tha hồ mà thất nghiệp.

Tú Ly

BẤT TRỊ

Ông Từ-bô-Hira — chắc các độc-giả cõi nhở — là một nhà văn-sĩ xám-xịt, luôn-luôn sút-sít trong mấy bài thơ cũng xám-xịt như ông.

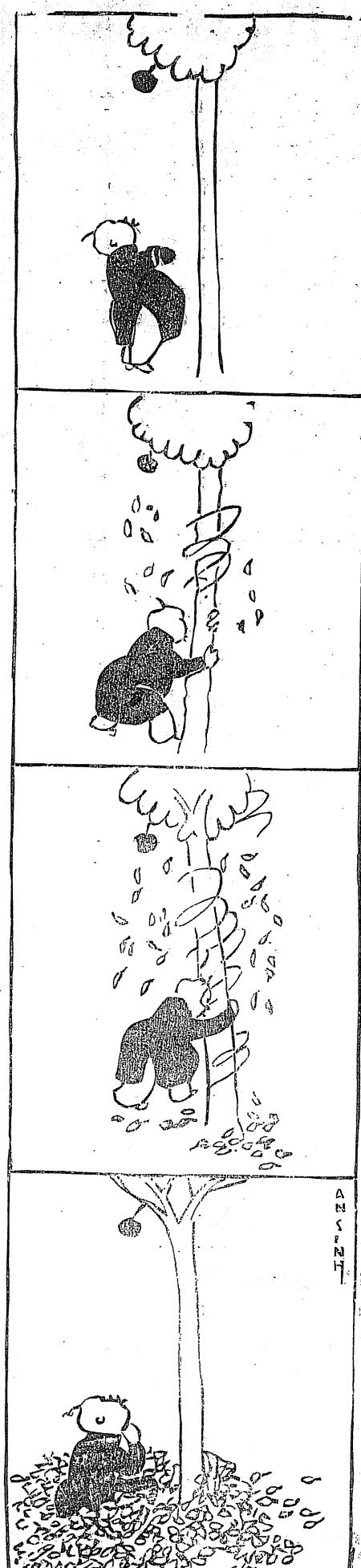
Xám mãi rồi cũng có ngày tối. Những bài thơ của ông ta không có một giá-trị gì về thơ cả — ông Từ-bô-Hira sợ vậy nên với-vàng cho ra một tờ báo chửi tát — mà cái hay nhất và đáng khen nhất là không giống một tờ báo hay tí nào cả.

Tờ báo này, bìa không xám, mà trắng. Đó kẽ cũng là một sự tiến-bộ của ông Từ.

Tên tờ báo ấy là «Incorrigible». Incorrigible nghĩa là bất trị. Mà bất trị thật, vì các ông bất trị đó viết chưa nỗi một câu tiếng Pháp cho gọn nghĩa.

Thạch-Lam

Tranh không lời

Hà-nội ăn chơi

Tối thứ bảy, nhất là về đầu tháng,
Nếu ta rỗi thì giờ, lảng vảng dạo chơi
Chốn nghìn năm văn vật, khắp mọi nơi,
Ta sẽ thấy thiên hạ ăn chơi thả cửa...
Từ hiệu cao lầu, đến hàng nem, hàng
phở, đèn điện trưng rực rõ sáng lòa.
Khách sành ăn tấp nập vào ra,
Mùi mỹ vị đưa qua thơm diếc mũi.
Chợ đường phố, xe đi như mắc cài,
Khách bộ hành tút bụi són sao.
Vạn thái, Khâm thiên, hai sóm cỏ dạo,
Tiếng trống dập, ồn ào như... hố thủy.
Nhưng à mày ngài, như tiên giáng thế,
Nhớ nhơ chào, ngấp nghé đón làng chơi.
Vào chốn yêu hoa, suốt sáng nó cười,
Say sưa với cuộc vui tưởu sắc.

Tiệm khiêu vũ: dưới ánh đèn vàng vặc,
Theo nhịp kèn, âm nhạc du dương,
Tài tử gai nhán, tung cắp uyên ương
Ôm nhau rún rẩy, quay cuồng như gió
lốc.
Rap chớp bóng, rap xiếc, rap tuồng,
đóng đúc,

Trăm nghìn người chen chúc đến mua
vui.
Bước vào trong, chết ngót những hơi
người,
Tiếng tay vỗ, lân tiêng reo cười ầm-ỉ.
Bến Hồ Kiếm, trong sông Khai-tri,
Con-bạc toàn khát quý, quan sang,
Tin đồ của tổ tôm, sóc dĩa, tài bàn
Thịt nhau kẽ bạc ngàn, vồ tội.vợ!
Trong các nhà chùa, nhà sám, cao tường,
kin cửa.
Gái giang hồ họp chợ phiên đêm.
Công tử công tôn, ví rủng rỉnh tiền,
Hợp dạ hội, thú vui miễn hoa n Nguyệt.
Tứu, sắc, đỡ, yên, bốn vị hung thần, lièn
hiệp
Giắt dán Hà-thánh mải miết cuộc truy
hoan.
Mới hay: kinh tế dù khảng hoảng, gấp
bước gian nan,
Ai nhăn nhó vẫn hoàn nhăn nhó,
Mà kẽ ăn chơi vẫn «ném tiền qua cửa
sổ...»

Tú Mỡ

KIÊN TINH TRIẾT NỌC

Thú thuốc Kiên tinh triết nọc số 68 của nhà thuốc Bình-Hưng, ai là người chẳng biết. Như các người phải chứng Lâu, Giang, đi nọc còn lại, nước tiểu khi trong, khi vàng, bay thúc đêm, làm công việc gì nhọc mệt, hình như bệnh phục phát. Có người lại thấy đau xương, mình mẩy mỏi mệt, mà bệnh giang thủy giật thịt, nổi mụn đỏ, có khi tóc lở bay dụng. Thì dùng ngay thú thuốc Kiên tinh triết nọc giá 1\$50 mđ. bộ lõi là khói. (nhé 4 lõi, nặng 8 lõi) còn người bệnh mói phát (période aiguë) sung, tức, buốt, đau, đi đá giật; dùng thú thuốc Lâu số 58 0\$50 một lõi, chừng 5, 6 lõi là khỏi hẳn

Bình Hưng 67, NEYRET (phố của Nam) HANOI (xé chợ cửa Nam trong sang

Có phát sách thuốc nói về các chứng bệnh, khắp mọi nơi, ai muốn xin, hoặc hỏi về bệnh gì xin dính theo timbre 0\$05

TUYỆT HẾT BỆNH = LÂU GIANG =

DAUNAM 1935 CUỘC ĐIỂM SÁCH

báo Ngày Nay

CỦA

TỤ LỰC VĂN ĐOÀN

SẼ RA

MỖI THÁNG BA KỶ

Ngày 1, 10 và 20

Mỗi số 0 \$ 10

Giá đặc biệt với các ngài mua
năm trước ngày báo ra : 2\$50
một năm.

Có nhiều tranh ảnh, xếp đặt rất
mỹ thuật, thể tài khác hẳn các báo ta
hiện có.

CÁC BẠN ĐÓN XEM
Và sẽ dự một cuộc thi,
thể lệ như dưới:

Các bạn cứ tùy ý thích của mình
chọn trong các ảnh đăng ở 6 số báo
đầu lấy 10 ảnh và xếp thứ tự 1,2,3...
cho đến 10 và biên vào lá phiếu
đăng trong báo, cắt lá phiếu ấy gửi
đến nhà báo.

(Bất cứ ảnh nào trong 6 số báo
đầu đều có chia đều riêng).

Bản báo rẽ do những phiếu gửi
đến làm một cái bảng kiêu mâu về
thứ tự nhất, nhì các ảnh.

Thứ tự trong phiếu của người dự
thí nào mà đúng thứ tự trong bản
kiêu mâu nhiều hơn hết là được
nhất.

10 giải thưởng

Giải nhất .... 15\$00

Giải nhì 10.00

Giải ba đến giải mười: một năm
báo NGÀY NAY, hoặc một năm
báo Phong-hóa, hoặc sách của ĐỜI
NAY xuất bản, đăng giá 3\$00.

Và các bạn sẽ dự các cuộc thi
khác, thể lệ đăng sau.

I. Mơ màng

CUỐN « Mơ màng » của ông Đức Văn chia làm hai phần: phần văn thơ và phần tiểu thuyết. Về phần văn thơ có thể lục bát, thè thơ mới, thè thất ngôn và có đủ các vẻ ngô nghê chẳng kém gì « Tập thơ đầu ». Còn về phần tiểu thuyết thì có hai truyện, cũng vò nghĩa lý nhau. Dưới những bài thơ và tiểu thuyết lại có những hình vẽ cái cảnh, con chim, và một con mắt người, nó ngạc nhiên không hiểu sao người ta lại để nó vào đây.

« Tác giả » lại không quên chen vào đây thứ văn kêu mà rõ ràng là món sở thích của những nhà văn nói mà chẳng biết mình nói gì :

*Chân giới mây vẫn, bóng hằng ngã thấp
thoáng tựa trong màn.*

*Ngọn gió hagy háy, lòng ai man mác: cảnh
đêm trường lai láng một hồn thơ. Xa trông
ngọn núi lờ mờ, bầu tâm sự biết cùng ai
san sẻ. Giữa sõm thông reo, bên đồng để
khóc, khúc tiêu tao, tạo hóa khéo trêu
người.*

Đó là thứ thơ không văn mà không
cả ý tưởng.

Mà thơ có văn cũng vậy. Không thể
nào tìm đâu ra được thứ văn tầm thường và rõ ràng hơn.

*Giăng oi giăng hời giăng hời
Ai treo giăng mãi trên giới lồng lơ.*

*Giăng oi giăng hời giăng hời
Trông giăng luống những bồi hồi niềm tây(?)*

Bất kỳ chi vú nào cũng có thể ứng
khau hát được những câu dại em như
thế, hay hơn thế. Nhưng tác giả, ông
Đức Văn tôi, làm được thế đã tốn
công lắm rồi !

Có lẽ vì :

*Trong lúc hồn thơ lai láng,
Ta (Đức Văn) buột mồm ngâm vang như
diễn,*

TỤ LỰC VĂN ĐOÀN
PHONG HÓA TUẦN BÁO

Giám đốc: Nguyễn-Tường-Tam

Mua báo kề từ 1 đến 15 và phải trả
tiền trước. Ngân phiếu xin gửi về
Ô. Nguyễn-Tường-Tam

rồi thành ra điên thực, nên trông ra :

*Dưới trời rặt những giống ma,
Quanh mình nhung nhúc trông mà sợ thay!*

Nghe nó cũng ngó ngắt như câu
này của một nhà « thi sĩ » cồ lỗ :

*Trạng nguyên công mẹ xuống ao,
Hồi mẹ ăn bèo có ngứa hay không?*

Ôi ! thơ với thần !

II. Tình em

TÌNH EM cũng là một tập thơ đầu.

Tác giả nó là Nhuệ-Thủy, một
nhà văn mới có hai mươi tuổi, theo
lời tựa của ông Mai thanh Hồng (tro
bút Văn Học tuần san).

Không cần phải nhiều tuổi mới là
người có tài, cho nên ông Nhuệ Thủy
cũng có tài. Có cái thú biệt tài là
thơ ông viết bằng những câu văn và
ý tưởng người khác.

Nghe những câu :

*Ngắm chán rồi em để sáu môi,
Môi em cùng với cánh hoa tươi,
Hoa tươi cùng với môi em đỏ,
Em gởi tình quân đón lấp cái.*

Lệ ta chúa có ai lau

Tim ta thồn thồn ta chờ ai lau.

*Nhớ nhở cười với cảnh non sông
Với cỏ hoa tươi bướm lượn vòng*

Để tỏ cho em thấu nỗi niềm

Yêu di ! yêu mãi ! bạn tình oi ! v.v.

Thì tưởng chừng như tác-giả đã
cảm bắng những cảm tình của một
vài người làm thơ trong Phóng-hóa.

Tuy vậy, tác-giả cũng có cảm tình
riêng, cũng tự đặt mình sáng tác được
ra thơ. Mà khi đã sáng tác thì thơ ấy
lại có cái ý vị rất kỳ-quặc :

*Khúc sông để chờ ta uống
Uống chén tình rồi ta tình say.*

*Anh bỏ em, em lạnh-lùng,
Sầu em man mác nó bay tung !*

Xuân ấy, em vui sướng lạ lùng.

Tả người con gái đang khâu :

Em nhìn, em ngắm thấy gì đâu ?

Chỉ thấy trời đèn thăm một mẫu.

Em đã vô tình đâm phải mũi

Kim vào tay trái : rát mình, đau !

Không có lời bàn.

Nhưng cũng không kỳ quặc bằng
mấy câu thơ đầu in riêng ở trang đầu
sách ! Kỳ quặc và ngây ngô. Tác giả
lấy thử giọng rất thiết tha, rất nồng
nóng mà gọi tình là chúa :

Chúa tình em hối ! chúa tình oi !

Em hãy cho ta một nụ cười...

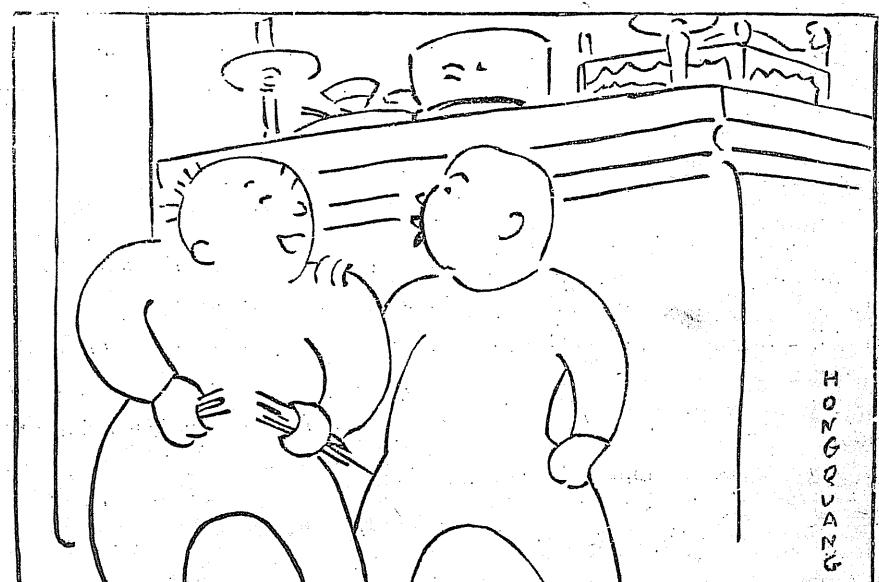
Chẳng biết chúa tình nghe ông Nhuệ
Thủy gọi có trả lời không, nhưng tôi
chắc là chúa tình phải ngắn mặt ra
không hiểu gì cả. Vậy giá đỗi hai câu ấy
ra thế này, có lẽ thú vị hơn :

Chúa tầu ơi hối chúa tầu ơi !

Ông hãy cho ta mấy tiếng cười.

Chúa tầu nghe còi hay nghe kèn thì
cũng thế.

LÊTA

THUỐC LAU HỒNG-KHÊ

Bệnh lậu mới mắc phải, hoặc bệnh đã lâu chưa rút nọc, mỗi khi uống rượu, thức đêm, trong người nóng nẩy, lại thấy
trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi rút nọc. Thuốc đã mau khỏi, lại không công phật, nên được anh em chí
em đồng bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây, người tàu cũng nhiều người uống thuốc này được rút nọc, công
nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0\$60 một ống. Bệnh giang-mai, bệnh hạch-lên soái, nóng rét,
đau xương, rát thịt, rube đầu nỗi mè-day, ra mào gà, hoa khế, phá lở khắp người, uống một ống thuốc là kiến hiệu, không
hai sinh dục. Cũng 0\$60 một ống. Xin mời quý bộ lại hoặc viết thư về, lập tức có thuốc gửi nhà giày-thép đến tận nơi.

HỒNG-KHÊ DƯỢC-PHÒNG, 88, Route de Hué (số cửa chợ Hôm) HANOI — Téléphone 755

ĐẠI-LÝ — Haiphong, M. Đức, 73, Belgique — Namdinh, Ich sinh Đường, 190, phố Khách — Sơn-tây, Xuân
Hai librairie Lạc-sơn — Cao-Bằng, Vinh Hưng, 58, phố Thủ Yenbay, Đông Tuân — Lao-Kay, Đại An — Vinh
Huế, Tourane, Bazaar Bát Tiên — Saigon, Đức Thắng, 148, Albert 1er Dakao — Phnompenh, Hồng-Bàng —
Nhatrang, Sơn Giang 12, Rue Marché — Vientiane, maison Ân Ba. Còn nhiều nơi nữa không thể hết, các
nơi muốn mua buôn hoặc làm Đại-lý xin viết thư về thương lượng.

HIỆU GIÀY LỚN NHẤT XỨ BẮC KỲ

Phong Tài

43, RUE des PIPES

HANOI

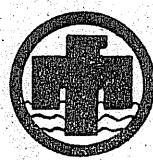
Chuyên
gửi lính
hàng giao ngan
kết hàn Đông Dương

SUCCURSALES

2 et 18

Rue des Paniers

NGƯỜI CAO ĐẾN THÁP VÀ VIỆC

Chức phó nghị-trưởng

DAI hội-nghị kinh-tế Đông-dương năm nay họp ở Saigon (Nam-kỳ).

Các ông nghị-mọi xú đưa nhau về đây nghe diễn-thuyết và lịnh tiền phu-cấp. Ngoài Bắc nghị-viện dàn-biểu có cử ba ông, trong đó có ông Nguyễn-văn-Vĩnh và ông Vũ-văn-An.

Người ta bảo hai ông này cùng vào dự đại hội-nghị sẽ xảy ra nhiều truyện lôi thổi, vì hai người kinh-dịch-nhau. Nhưng người ta lầm: hai ông đồng lòng với nhau lắm, đồng lòng... hại nhau.

Hai ông lại đồng lòng giúp nước nữa, đồng lòng xả-kỷ... trừ sự chết, còn việc gì có lợi cho dân là các ông không bao giờ quản. Họ chẳng lúc nào các ông bận việc riêng của các ông thì không kể.

Vào đến Saigon, hai ông cùng ra ứng-cử ghế phó nghị-trưởng đại hội nghị. Điều đó không có gì lạ. Nhưng sự là hai ông đều tuyên bố không ứng-cử cả.

Ông Vĩnh, theo báo Trung-bắc, thì trước khi suối Nam, ông rún vai, nói: toàn thể anh em đồng viện cử ra thí tôi mới ra. Còn tự tôi ra ứng-cử thì chẳng đời nào.

Thế rồi vào Nam, toàn viện ép ông ra ứng-cử. Toàn viện nghĩa là 46 ông, trừ 22 ông bầu cho ông An.

Còn ông An thì nghe đâu ông cũng tuyên-bố không ra ứng-cử. Nghe đâu toàn viện cũng ép ông ra. Toàn viện nghĩa là 46 ông trừ 24 ông bầu cho ông Vĩnh.

Kết quả: ông Vĩnh được.

Nhưng được dễ làm gì? Vắng ông nghị-trưởng, đã có ông phó nghị-trưởng tay chủ tọa, thành ra chức phó nghị-trưởng bẩn xú chỉ là một cái danh hão, một cái... phẩm hàm.

Hai ông tranh nhau phẩm hàm ấy dữ quá. Mà nào có được phu-cấp phu kiếc gì cho cam.

Cô Mộng Quyên

CÔ Mộng Quyên công kích lối y phục mới trên mặt báo Đông pháp.

Có nhớ đến những lúc áo the thảm,

quần lanh tia, cô bồi hồi tác dạ, muốn chị em đều quay về cách ăn mặc cũ. Ý chừng cô mới học thuộc được câu:

— Một thương tóc bỏ đuôi gà...

Sau khi than thở, nhớ tiếc cái nón quai thao, cái quần lòa xòe, cái áo lướt thướt với bộ xà tích bạc, cô Mộng Quyên chê lối ăn mặc mới có vẻ lòe loẹt, làm tăng vẻ lảng lơ phong tình và... tốn tiền nữa.

Rồi cô bảo lối ăn mặc ấy không hợp với con mắt thẩm mỹ của phụ-nữ Việt-Nam. Cô cũng biết đến mỹ thuật ư? Nếu thật, thi đáng lo cho mỹ thuật lầm.

Nhưng cô chỉ lấy cái luân lý xưa mà khuôn mỹ thuật vào, như cô đã cho cái óc cô vào cái khuôn ấy. Cô thì được vì óc cô mềm mại như đất thô, chữ mỹ thuật mà cô khuôn vào Inn lý, nhất là luân lý cũ thì không phải là mỹ thuật nữa.

Nghĩ lại nghĩ lại, nếu cô Mộng Quyên không phải là nụ giông thì rồi đây cô cũng có ngày đến vận cái áo kiểu mới, ván tóc lệch, để lấy cái điệu « lảng lơ phong tình »... lúc đó chỉ còn là cái điệu cũ rich...

Tự tử

CÔ Hồng tuyết Mai là con nuôi mợ t người khách ở Haiphong tên là Sam You Sil. Cò biết tiếng tầu, tiếng ta, tiếng Pháp, năm nay tuổi mới 18.

Cò yêu một thiếu niên người Nam, trộm đính hôn cùng nhau như Thúy Kiều, Kim Trọng thủa trước. Nhưng không may cho cò, gia-đình của người yêu của cò thuộc về phái bảo-tòn, không cho phép cậu cùng cò được kết hôn, vì sợ người ta chê: có con lấy Khách.

Cò buồn tủi rồi cò tự tử.

Câu truyện chỉ có thế. Có đáng tức cười không, tức cười đến chầy nước mắt ra được không?

Chết vì tình! Lại một cô Tuyết-Hồng khác. Chẳng qua là tại tiểu thuyết. Các bà nung-núc những thịt, nhàng nhàng nhở nhở, đại biếu cho cái văn minh cũ, bùi mòi mách lèo với nhau như vậy.

Ừ, ngày xưa còn làm gì có tình nữa. Lấy chồng là lấy một người đàn ông — giả trẻ thế nào cũng được — để mà để con, có thể thôi Thiên chúc đàn bà là vậy. Cò Mai chết, chẳng qua là hiêu lầm chữ tình... chứ thực ra không phải là vì bỗ mẹ cậu con trai cậu nè đến nỗi

làm thiệt lây đời hồng nhan. Linh hồn cô Mai có khôn thiêng, xin đừng oán trách, không phải lỗi tại những lệ tục xưa đâu!

Vậy ta nên bảo tồn cổ tục lầm, có phải chẳng ông Dương-bá-Trạc, ông Nguyễn-trọng-Thuật? Một mạng người, nhất là người con gái, có là bao.

Tự Lý

Ông Đỗ-thúc-Trâm phân trần

PHONG-HÓA nhận được một bức thư của ông Đỗ-thúc-Trâm bèn báo Đông-phương, nhờ đăng mấy giòng sau đây:

« Trả lời ông Thạch-Lam :

« Bài «Sự khờ nǎo với đời người» ký tên Thanh-Tâm, ông bảo là của ông Thiếu-Sơn, (vì bài đó mà ông công kích tôi), là một bài văn về tình cảm ông Yên-Sơn đưa đăng báo Đ.P. Tôi chỉ riêng giữ mục phê bình báo Đ.P., chỉ chịu trách nhiệm những bài ký tên tôi, mà tôi phê bình ông Thiếu-Sơn riêng về phương-diện phê bình.

« Bao giờ tôi cũng cương quyết giữ lời tôi đã nói: ông Thiếu-Sơn là một cái óc thoái bộ, không có giá trị gì, ngoài cái giá trị nịnh hót những quan trường.

« Người ta có thể là một nhà danh sĩ, lại có thể là một nhà phê bình vô giá trị (on peut être un bon littérateur et un mauvais critique).

T. Đ. Trâm »

Xin biết như vậy.

Nhưng thật là một sự đáng buồn cho báo Đông-phương, đáng buồn nhất là cho ông chủ nhiệm hay chủ bút báo ấy — đã đăng một bài của báo mình công kích, ký tên khác, mà không biết.

Hay hoặc có biết mà dụng ý làm như vậy. Cái đó lại là một câu chuyện khác và phải hỏi ông Yên-Sơn mới rõ.

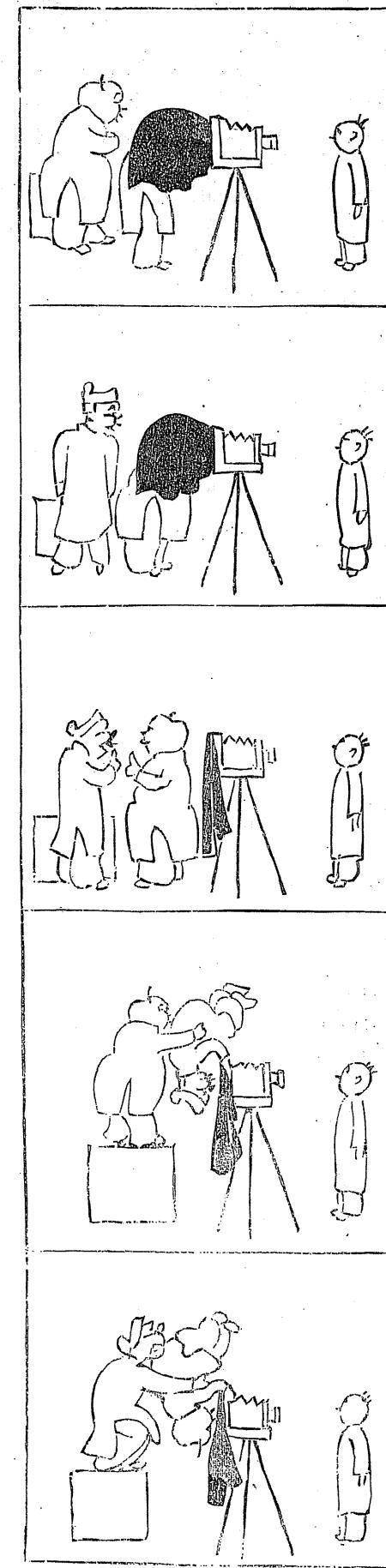
Bài đó, ký tên Thanh-Tâm, không phải chính tôi, tôi bảo là của ông Thiếu-Sơn đâu, ông Đ.T.Trâm à! Người mà bảo bài ấy là của ông Thiếu-Sơn... lại chính là ông Thiếu-Sơn vậy.

Mà khi đọc bài đó đăng trên báo Đông-phương, ông này là người lấy làm ngạc nhiên nhất.

Kể cũng không phải là không có lẽ.

Thạch Lam

Tranh không lời

LIBRAIRIE NOUVELLE

PLACE NÉGRIER HANOI

Có bán đủ báo chí, sách, vở và các đồ dùng của anh em chị em học sinh. Tuần lễ nào cũng có báo và tạp chí ở bên Pháp sang. Có giấy viết thư thượng hạng, lịch sự đủ các mẫu và các format.

HÀNG RẤT TỐT ĐẸP — GIÁ CỰC KỲ RẺ

docteur
NGUYỄN HẢI
6, RUE DE COLOMB
(Góc ngõ Nam Ngư) — Giây nói 410

CÁI ĐẦU LÂU

CHIỀU hôm đó, tôi ngồi chơi với Ngò-Đàm trong phòng sách của anh ta. Sau một hồi truyện phiếm, bạn tôi lấy ra một cái hộp gỗ trắng đem khoe tôi :

— Tôi mới mua được cái này hay lắm.

— Cái gì ?

— Rồi anh sẽ biết.

Nắp hộp mở, anh lấy ra một cái đầu lâu lớn, nương nhẹ đặt lên bàn, rồi nhìn tôi mỉm cười. Tôi hỏi :

— Anh mua vật này làm gì ?

Đàm không trả lời ngay, lim-dim mắt, gật tàn thuốc lá và thong thả nói :

— Cái đầu lâu là biểu hiệu sự chết, là một vật mà các nhà hiền-tríết hoặc tu hành bên Âu châu thường bầy trước mặt, bên những chồng sách đầy bụi bám để suy nghiệm về những lẽ huyền bí của « đời sau ». Đối với một vài nhà thông thái thì đó là một vật khảo cứu cũng như viên đá lạ, một chất hóa học hay một ống cấy vi trùng. Tôi không phải là nhà hiền-tríết, không phải là nhà tu hành hay nhà thông thái, nên cái đầu lâu đối với tôi chỉ là một thứ bài trí ghê gớm, một thứ đồ... « mỹ thuật » của người hiểu kỹ như tôi. Nhưng có lẽ trong những lúc đọc sách ở nơi tĩnh mịch này, trong những khi xuy xét về những điều bí hiểm của sự chết, của đời người, thứ đồ « bài trí » kia sẽ là một vật kích thích cho trí tưởng tượng của tôi... Biết đâu bạn anh sẽ chẳng là một nhà tư tưởng trầm mặc như nhà hiền-tríết, nhà tu hành.

Câu nói văn hoa, nửa nghiêm trang, nửa đùa cợt của Đàm khiến tôi hơi ngạc nhiên, nhìn bạn.

Bỗng cửa phòng bật mở, một chàng thiếu niên mặc áo phục bước vào, chưa kịp nói gì đã trông thấy cái đầu lâu, rồi đứng đực ra đó. Đàm hỏi :

— Kìa anh Chung, sao hôm nay trông kỳ khôi thế ?

Lúc ấy, Chung mới ngẩn lại sờ gật đầu chào tôi, rồi lại tràn tràn nhìn cái đầu lâu trên bàn, mãi mới nói :

— Ô anh Đàm ! anh cũng có cái này ư ?

— « Cũng có ? » Thế ra tôi không thể có một cái đầu lâu được sao ?

— Ô, thế anh không thấy gì lạ chứ ? Anh không thấy gì ư ?

Chung ngồi xuống, đưa tay vuốt tóc, mặt hẫy còn vẻ lo lắng, nhìn hết tôi đến Đàm rồi đến cái đầu lâu. Anh nói :

— Sao lại có sự ngẫu nhiên lạ thường đến thế ? Tôi đến đây cũng định thuật cho anh nghe về cái đầu lâu ở nhà tôi..., thì lại gặp ngay chính vật này... Chính cái đầu lâu này. Tôi đã tưởng nó đang ở nhà tôi biến lại đây, nên tôi mới sững sốt đến thế. Để tôi kể đầu đuôi câu truyện các anh nghe.

mà sương chưa được khô hẳn. Thao xem ra quí hóa cái vật quái gở ấy lắm. Tôi thì không. Tôi thoát tròng thấy nó bỗng thấy ghê rợn cả người... Có lẽ vì tôi thoảng nghĩ đến cảnh lụu quanh chung quanh nhà của chúng tôi, hay có lẽ tôi vừa mới đọc xong những truyện linh hồn hiện anh cho mượn ngày trước... Cái đầu lâu đặt trên bàn học anh Thao kê gần cửa sổ lúc nào cũng như chăm chú nhìn

hở đều và thong thả. Thỉnh thoảng một tiếng ngáy ở buồng anh Lịch lại đưa sang. Mọi vật quanh nhà đều im lịm. Không một tiếng lá bay, không một hơi gió thoảng. Tôi muốn quên mà không thể quên cái đầu lâu kia được. Tôi thấy hình như nó có trí giác, nó « vẫn còn thức » và trong bóng tối, đang nhăn rồng cháo mắt nhìn thấy sự kinh khiếp của tôi.

Bỗng nhiên tôi thấy lạnh tái người đi. Từ phía bàn giấy anh Thao, tôi chợt nghe thấy những tiếng ken-kết nhỏ như hai hàm răng nghiến vào nhau. Tiếng ấy nghe mỗi lúc một rõ dần, mà lâu đến gần một phút. Trước tôi còn mìn tin là tiếng anh Thao nghiến răng trong mơ. Nhưng Thao nằm bên cạnh tôi, mà tiếng kia thì rõ ràng ở bàn giấy đưa lại. Rồi tôi lại thấy lịch kịch như cái đầu lâu đang cử động. Tiếng nghiến răng vẫn không rút, nghe ra giận giữ và ghê gớm hơn lên... Tôi vội nắm lấy cánh tay anh Thao, hết sức lay, Thao thức dậy hỏi thi tiếng nghiến răng lại ngừng bặt. Tôi ghé tai Thao nói rất nhỏ :

— Tôi vừa thấy một sự rất lạ...

— Ở đâu ?

— Ở cái đầu lâu !

— Có lẽ nào ?

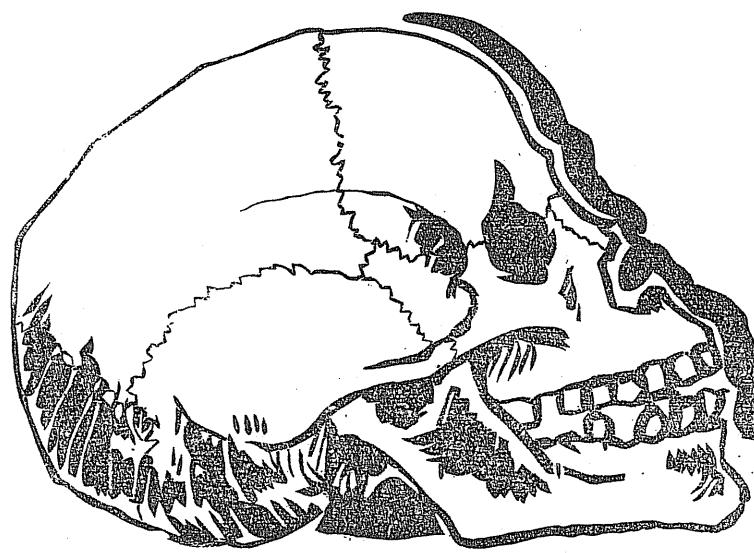
— Cứ để yên mà nghe.

Rồi chúng tôi không nói gì thêm. Lắng tai nghe ngóng một lúc thi lại thấy như trước, tiếng nghiến răng cứ trước nhỏ sau to dần. Thao liền đứng phắt lên, chạy lại bên bàn đánh riemd thấp đèn, cái đầu lâu vẫn nguyên chỗ cũ, nhưng lúc ấy *lại ngẩn mặt nhìn về phía giường* tôi nằm.

Chúng tôi nhìn khắp nhà một lượt. Không có gì lạ. Cái cửa sổ phòng anh Lịch vẫn đóng kín. Cửa sổ tuy không có cánh, nhưng có chấn song sắt, mà cái bàn giấy của Thao kê xa đó những năm, sáu bước, áp vào bức tường đối diện với giường của chúng tôi.

Thao bảo tôi rằng những tiếng vừa rồi là tiếng chuột gặm, nhưng chính anh cũng biết nhà chúng tôi không có qua một con chuột nào. Vả cái tiếng lúc nãy nghe to và rõ một cách khác thường lắm.

Thao thấy tôi lo ngại cũng không bình tĩnh được, nhưng anh cố tìm lời an ủi tôi.

Chung lấy chén nước uống cạn một hơi, lòng ngóng châm điếu thuốc lá rồi nói tiếp :

— « Trước kia tôi vẫn ở trên hàng Bông như anh đã biết. Nhưng cách đây nửa tháng, anh Lịch là người học trường mỹ thuật mới ra năm nay, tìm được một cái nhà ngói ở ngoại ô để làm phòng vẽ. Nhà ấy một tùng, chia làm hai căn rộng. Lịch ở một căn còn một căn gọi anh Thao học năm thứ hai trường thuốc với tôi đến ở cho vui và chịu đỡ Lịch ít tiền thuê nhà.

Chỗ này ở xa thành phố, chung quanh toàn bãi cỏ, một mặt ngách ra phía đường cái tây. Ở chỗ yên tĩnh như thế để học hành, lại rẻ tiền nhà, mà có hai người bạn cùng nhau nhận túc cả thì còn gì dễ chịu hơn. Tôi không bao giờ phải phàn nán nếu trưa hôm kia anh Thao không có cái ý kiến kỳ quặc đem về nhà một cái đầu lâu.

Đầu lâu thì tôi không lạ gì. Hồi còn học trường Bưởi, tôi đã được trông thấy nhiều lần ở phòng thí-nghiệm. Nhưng cái mà anh Thao lấy ở nhà thương về lại của một tên tù mới chết, trông còn mới, trắng hơn cái này nhiều,

tôi bằng hai con mắt đen và rỗng, mà hai hàm răng thì nhẹ ra một cách chế riêu và độc địa. Tôi có cái cảm giác khó chịu hình như « nó » biết cả những điều tôi nghĩ thầm. Tôi sinh ác cảm với « nó » và chắc hẳn « nó » cũng không ưa gì tôi. Cái vật tro tro kia không ngờ lại làm tôi bắn khoan đến thế. Tôi lấy đủ các nhẽ để tự nhủ mình cũng không xong, mà nỗi lo ngại của tôi mỗi lúc một thêm nặng càng nè như đe nén mãi lòng mình.

Tối hôm ấy, thấy bắt rất trong người, đê Thao ngồi học một mình, tôi đi nằm trước. Anh Lịch ở phòng bên cạnh vào nói mấy câu chuyện rồi lại ra ngay. Tôi nằm đó chừng đến hơn một giờ đồng hồ mới ngủ đi được. Nhưng cả trong giấc ngủ, tôi vẫn bị cái đầu lâu kia ám ảnh hoài. Tôi nằm mơ toàn thấy những đầu lâu với sương người, hay những cái ghê sợ hơn thế. Một lần tôi hốt hoảng thức dậy thi ngọn đèn cày trên bàn học anh Thao đã tắt, trong nhà tối đèn như bưng lấy mắt, bên ngoài cũng vậy, vì tôi cố nhìn ra cái cửa sổ chấn song sắt cũng không trông thấy đâu. Bên cạnh tôi, anh Thao chừng đã ngủ say, tiếng

THÀY TƯỚNG

MÌNH NHƯ KÍNH

lại mới sang

Năm ngoái thầy đã nổi danh ở Hà thành. Thầy về Tàu thăm nhà nay mới sang. Thầy cũng đã từng đi du lịch các nơi như Xiêm La, Ai Lao, Cao Mèn, và Trung Nam Bắc Kỳ, ai cũng biết tiếng thầy học đạo chính tông, rất tinh tường về khoa tƣong số.

Trong đời người cần phải biết những điều quá khứ, ví lai như muốn tránh giữ, gấp lanh tài lộc may mắn thế nào, mạo màng con cái, cầu việc lòn nhân—gia trach ấm phan, vây ai muốn rõ nêu mau tim đến thầy, thầy sẽ đoán cho mà nghe. Giú cả tính phải chăng. Hiệu thầy Minh Như-Kính ở 55 phố Hàng Đào, Hanoi.

HIỆU THUỐC TÂY HÀNG GAI

PHARMACIE de HANOI - 13, Rue du Chanvre, 13

HOÀNG-MỘNG-GIÁC VÀ NGUYỄN-HẠC-HÀI

BÀO-CHÉ HẠNG NHẤT TRƯỜNG ĐẠI-HỌC PARIS

Chính chủ - nhân tiếp khách và trông nom chế các đơn thuốc cần thận
CÓ BÁN : Rượu bồ Vin Tonique Alexandra 1\$05

Chúng tôi đèn đèn rất lâu chờ xem song không thấy gì. Nhưng khi tắt đèn lên giường nằm chưa đầy nửa giờ, thì cái tiếng nghiến răng lúc này lại bắt đầu, mà lần này thêm to, thêm dữ dội.

Lúc ấy, cây đèn đèn ngay cạnh giường ngủ. Tôi chập ba que riêm làm một bát đèn thắp.

Trong sang bàn giấy thì cái đầu lâu đang lắc-lư như thằng phông nhựa của trẻ con chơi ! »

Ngờ Đàm phì cười lên thì Chung có ý không bằng lòng.

« Quả thế, cái đầu lâu cứ nhăn nhở, lắc lư đến nửa phút. Mà chả có gì đáng cười hết. Chính anh Thao là người không sợ gì cả, lúc ấy cũng phải kinh ngạc mà nhìn tôi.

Trót đêm ấy, chúng tôi không ngủ, cứ đèn ngồi rình, thì lại không thấy xảy ra việc gì nữa.

Sáng hôm sau (tức là hôm qua), chúng tôi nói truyện ấy cho anh Lịch nghe thì anh cũng không tin. Sau thấy tôi nhất định nài anh Thao đem cái đầu lâu vứt đi, Lịch mới cho là truyện có thực. Nhưng anh nói :

— Đã thế thì đèn này tôi cũng rinh xem, rồi có thể náo vút đi cũng không muộn.

Thì đêm qua cũng lại giống đêm trước. Cứ tắt đèn được một lúc lại thấy cái đầu lâu nghiến răng ken két mà thắp đèn lên lại thôi.

Tôi nhận đọc các sách anh cho mượn và gần đây lại được đọc một đoạn dật sử về hối đại cách mệnh Pháp, thấy kể truyện những thủ cắp sau ba, bốn giờ vẫn còn sống được, nên tôi càng cho việc cái đầu lâu kia nghiến răng là một việc phi thường. Bây giờ thì tôi tò mò hơn là khiếp sợ. Tôi bảo Thao cứ đèn yên cái đầu đấy và đến rủ anh ngủ ở nhà chúng tôi một tối xem. Tôi vẫn biết anh hay đèn đến những truyện kỳ-dị như thứ truyện này lắm. »

Ngờ Đàm vui lòng nhận lời. Tôi cũng ngỏ ý muốn đi với anh ta một thê và cùng hẹn đến tối sẽ có mặt ở nhà anh Chung.

Lúc Chung ra khỏi, Đàm soa tay mím cười một mình. Tôi hỏi ý anh về truyện vừa rồi ra sao, thì Đàm chỉ nhún vai, nói :

— Tôi sợ không gặp được cái ly kỵ như anh Chung nói, không khéo lại chỉ là một câu chuyện buồn cười thôi. Nhưng dẫu sao, ta cứ đi xem, không biết đâu mà nói trước được.

Bây giờ rưỡi tối hôm ấy chúng tôi đến nhà thì các anh Thao, Chung và Lịch đang ăn cơm ở phòng vẽ của Lịch. Đàm đứng xem mấy bức vẽ than của Lịch được chúng năm phút thì

các anh ăn xong. Chúng tôi sang phòng bên nói truyện.

Trước hết, Đàm di lại bên bàn cầm cái đầu lâu ngắm nghía mãi. Mặt anh có vẻ nghiêm trang như nhà thông thái đang khảo cứu, nhưng đôi mắt tươi cười một cách hóm-hỉnh. Bỗng anh quay lại hỏi Lịch :

— Anh có thấy gì lạ ở cái đầu lâu này không ?

— Không.

Giá lúc anh cầm nó lên xem, anh chú ý chút nữa thì thấy bốn chiếc răng trong cùng hà gần một nữa.

Lịch ngạc-nhiên hỏi :

— Nhưng sao anh biết tôi đã cầm lên xem ?

— Có gì là lạ. Anh cầm lên xem cẩn thận lắm, nhưng lúc chục bỗng quai hàm dưới ra để xem bộ răng thì trượt tay suýt đánh rơi xuống bàn. Có phải không ?

— Phải, nhưng sao anh biết ?

— Tôi thường đọc sách của Conan Doyle, nên cũng tập được một đôi chút tính tinh-tí-mi. Những vết đèn này là bởi than vẽ ở ngón tay anh ra... Chỉ cần đèn ý một chút cũng thấy được. Anh đang vẽ ở phòng ngoài chắc chợt nghĩ đến cái đầu lâu, nên vào xem thử chứ gi ?

Rồi Đàm di khắp gian nhà, cúi nhìn các chân tường một cách rất cẩn thận như người đi tìm một vật quý đánh rơi. Anh lại nhớ Lịch cầm đèn ở phòng bên sang, còn tụt anh cũng cầm cây đèn bên cạnh cái đầu lâu, và bảo dẫn đi xem chung quanh nhà.

Bên ngoài tối như mực. Trên trời mây ám, không có một ánh sao nào. Ngoài một hàng dọc rào mau, xa xa thấy một đám sáng chiếu lên, đó là phát hành phố Hanoi. Sau một cuộc tìm rất kỹ càng, nhưng rất vò vĩnh, Đàm đạo mạo nói một nhà trinh thám bước vào trong nhà rồi soa hai tay vào với nhau. Thốt nhiên như sực nghĩ ra điều gì, anh hỏi :

— Tôi khờ quá, không đem cái đèn bầm ở nhà tôi lại.

Thao nói :

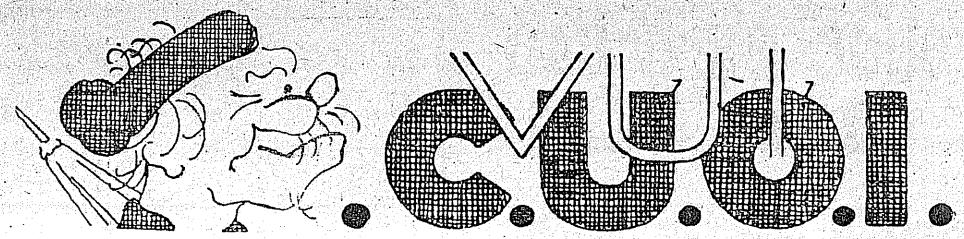
— Hay đèn tôi lên phố mượn ?

Anh chắc có mượn được không. Thôi, đèn tôi về nhà lấy vậy. Phiền thực, nhưng thế chắc chắn hơn.

Lúc Đàm trở lại thì đã gần mười một giờ : anh đi nửa đường thì xe đạp nổ bánh.

Chúng tôi đèn săn riêm với đèn gần tay. Cái đèn bầm Đàm trao cho Chung, còn anh ta thì ngồi ở một cái ghế thấp bên cạnh cửa sang phòng anh Lịch. Trước khi tắt đèn, Đàm dặn chúng tôi không ai được làm gì, nếu không có lời anh ấy bảo.

(Xem tiếp trang 13)

Của C.B.P.L. Hải-dương

Bóng cõ

Có một thanh đồng đang hồn bóng cõ, chẳng may lúc ấy lại buộn đi tiểu tiện, liền đứng dậy trցn răng :

— Có việc khăn, có xuất ngoại dàn.

Nhưng có cầm trân gian theo rồi.

Cú lệnh có truyền như thế, kẽ thi đệ tử cũng không dám trái, song lại sợ đêm tối mà tự nhiên có lại đi một mình, ngộ xa xuống chuồng ao thì khốn, cho nên một viên đạo tràng liền trái lệnh cõ, cầm cái thanh la cứ beng-beng chạy theo dâng sau cõ. Cõ bực mình, vì trân gian u mê không hiểu ý, liền nghiến răng quở khẽ viên đạo tràng rằng : « Đồ ngu, đẽ có tò-tò dã rồi hãy beng-beng ». ■

Của N.H. Ngọc, Hanoi

I. Lý luận

Thầy — Các anh đã hiểu chưa ? Quả địa cầu tròn. Thí dụ như các anh đi, đi mãi rồi cũng lợn về chỗ cũ.

Trò — Thưa thầy, nhưng nếu quả địa cầu hình vuông, thầy đi mãi rồi cũng có thể về chỗ cũ được ? ■

II. Của hối môn

A — Ông tình tôi cho con gái tôi của hối môn, chồng nó ăn chưa đầy ba tháng đã hết, thật là đồ phá gia...

B — Ông cho hối môn gì ?

— Hai con lợn, năm đồi gà với trăm trứng muối. ■

Của M.V. Thiệu, Hanoi

Chơi cay

Nhà lý Toét có việc, sai người đến mượn cùi tông Sù một cái vạc đồng để lược thủ lợn. Công việc đã xong hơn một tháng, mà không thấy trả. Cụ tông chờ con đến đòi, lý Toét khất đến hôm sau. Lý Toét sai người nhà mang hai con cõ lại nhà cụ tông, bỏ dãy rồi về. Cụ tông không hiểu ra sao, cho người lại đòi lần nữa. Lý Toét lánh mặt. Biết là mắc lừa, cụ tông đi thưa huyền, quan đài lý Toét lên hỏi :

— Sao anh không trả vạc người ta ?

— Bầm quan lớn, con trót đánh mất vạc, nhưng đã đèn thày tổng một thành hai rồi đấy ạ.

— Đèn gi ?

— Bầm, hai cõ

— Của người ta vạc đồng, có mà ?

— Bầm, cõ con cũng không phải là cõ nhà. ■

Của Đ.H. Ngân-thị-Cầu

Đỗ chữ

Xã-Xệ hỏi Lý-Toét — Đỗ cù lý biết chữ gì : đẽ cả là tên người, mất dẫu, mất đuôi nó kèo oe-oe.

L.T. — Con phải biết « khinh của nào giờ trao của ấy » đấy, con à.

Toét con — Vậy thưa thầy, con rất khinh cõ Huệ con gái cù Chánh Bá làng ta.

PHI II - YẾN GUỐC TÂN THỜI

Nhà chế tạo: PHÚC-LONG, 43, rue des Graines
(HÀNG ĐẬU) HANOI — Téléphone 251

BÁ CÁO VIỆC RIÊNG

Trân trọng có lời kính cáo đẽ các bạn xa gần biết cho: hiệu Tài-Xuyên số 16, Hàng Da, Hanoi; chuyên may và thêu kiêm các lối là do tiện nội chủ-truong. Hai nǚ tuy có chán trong Hội-Kich-Bắc-Kỳ và thỉnh thoảng, vì nền mỹ thuật nước nhà, có đóng một vài vai, nhưng tôi chưa nghĩ hẳn việc làm đẽ kinh doanh đâu. Việc kinh doanh to tát là trí hường của tôi, song nay chưa phải thời kỳ....

Tiện đây xin mời các bạn xa gần có người nhà cần may và thêu, nên đến hiệu Tài-Xuyên, tôi sẵn lòng hoan nghênh và khôn xiết cảm tạ. Hiện nay nhà tôi mới mượn thêm được nhiều thợ bạn Tài-Phùng, may đã có tiếng xưa nay.

KÍNH CÁO LÊ - VŨ - THÁI Hòa-xa Tham lá

CUỘC BIÊM BÁO

Làm văn sĩ cũng khó

LÀN trước, tôi có nói tôi muốn làm văn thơ hay như văn thơ Tân-Đà, cứ việc chịu khó ăn rau bí và măng tre như ông ta là được.

Cái cách ăn ấy rất có nhiều lợi, mà cái lợi to hơn cả là giản dị và rẻ tiền.

Nhưng có ngòi đầu óng Tân-Đà không những chỉ có ăn rau bí và măng tre mà làm nên thơ hay — ông ta còn ăn nhiều thứ cao lương, mỹ vị nữa, mà lúc nào ông cũng sẵn lòng kể và cảnh ra cho chúng ta... thèm.

Ông kể ra như vậy là hàm cái ý rằng ăn được như ta đây còn khó, mà làm được thơ như ta đây lại còn khó nữa.

Trong Tiết thuyết Thứ bảy số 27 ông tả trong một bài «thú ăn chơi» rất hay, những sơn hào mỹ vị mà ông đã được hưởng.

Nhưng kể nào nghèo mà lại muốn làm văn sĩ thì xin nghe đây:

«Tầu biển qua cửa Tourane, người ta có đem bán những rọ hà thật tươi ngon. Tôi có qua chơi vùng nhà quê ở Long-xuyên, cùng ăn bữa cơm nhà một ông chánh, nhiều thứ mắm thiệt ngon. Cà pháo ở Nghệ-an, ngon có tiếng — thứ cá cha ở Saigon nấu với trái thơm, rất ngon — chén trè Long-tinh pha với hoa cúc lớn, mỗi chén ba cốc, thiệt ngon — bánh chưng mán xứng, toàn nhiên là xanh mà thiệt ngon — tôi hôm trước cỗ lòng sảng hôm sau cỗ thịt, hai bữa cỗ thiệt có giá trị thay!...»

Thật là thiệt ngon, rất ngon, thiệt có giá trị.

Ông lại còn «đi xe xong mǎ, ngắm con gái Sông cầu, ăn rau bí Thuận-an, dự tiệc xòe trên Văn-bàn, uống chè Haiduong, nếm nước mắm Năm-đỗ» nữa.

Ông lại được nghe một nhạc ca mỳ-nhân ngâm thơ ông ở Chợ-lớn «thút thít» được nghe, kẽ cũng là một sự khoái ý.

Nhưng sự khoái ý nhất cho một nhà thơ lỡ thời như ông, có lẽ là cuộc xem hát ở Bình-định :

«...nghề hát tuồng, nghe nói ở Bình-định là hay nhất, cũng trong hồi tôi lưu liên ở Bình-định, có qua Phú-phong, tôi đi chơi xem hát tuồng, con hát mǔ áo ra lạy, vừa tiền treo, vừa tiền thưởng cho ban hát hết bảy đồng bạc, kẽ cũng co phong thề...»

Cái phong thề ấy là cái phong thề lạy đó. Mắt có bảy đồng bạc mà được người ta ra lạy, ông Tân-Đà cho thế hẳn là một khoái ý nhất đời.

Nhưng cái khoái ý đó, xin để nhường ông vậy.

Thạch Lam

XÃ XÈ. — Tao đi chốn, mày đi tìm.
CON. — Vâng...

VỢ XÃ XÈ. — Có con chuột béo lắm, nó chui vào tháp gạo.

CON XÃ XÈ. — U à, u mở ra thì nó chạy mất! U lấy nước sôi mà rọi u à.

MỘT NHÀ THIÔNG THÁI

On đời, tôi đã bị nhiều cái bẽ, mỗi cái bẽ riêng một vị, hoặc chua, hoặc cay, hoặc mặn, hoặc đắng, hoặc chát. Nhưng có một cái bẽ làm cho tôi đau lòng không biết đến đâu mà kẽ. Cái bẽ ấy, ngay khi tôi bị bẽ, tôi đặt tên cho nó là «cái bẽ thông thái.»

Thời ấy, tôi giúp việc đồn điền thi nghiệm Phú-hộ. Nói là giúp việc, chứ kỵ thực, tôi chỉ ở đó làm vì để cuối tháng lịnh hơm trăm bạc lương. Nguyên ông đỡ đầu của tôi có vây cánh to lắm; ông ở bên Pháp mới sang, thấy tôi lòng bông vó nghiệp-nghiệp, thi ý chừng lấy làm khó chịu, liền bảo nhỏ với bạn bè tim cho tôi một việc gì đó. Tức thì tôi được bồ làm cai canh nồng.

Cố nhiên là tôi không biết một tí gì về canh nồng. Đừng nói canh nồng vội, đến khoa thảo mộc học cùng là các khoa cách tri, tôi cũng mù tịt. Anh tính mới lợp ngóp bỏ túi lợp bảy, lợp sáu trường Trung-học thì còn có thể biết cái mõ cái té gì là cái mõ cái té gì nữa.

Ấy thế mà tôi cũng hanches ra phết, hanches với bọn cu li trong đồn điền. Chúng đều trán trọng chào tôi là quan phó chủ hay quan chủ nè.

Nhưng một hôm, tôi được hanches với một cô dầm. Chính sự hanches đó đã đưa lại cho tôi cái bẽ đáng kỷ niệm một đời.

Hôm ấy, một cô người Pháp đến chơi, thăm Phú-hộ. Ông D... chánh giám đốc sở thí nghiệm vì bạn lén

tỉnh lị có việc cần, liền bảo tôi đưa cô ta đi xem các nơi. Cô ta còn trẻ lắm, chỉ độ ngoài hai mươi mà vẻ diêm lệ lại có phần tươi sáng hơn vẻ thanh xuân.

Lẽ tự nhiên là tôi vui sướng. Chẳng gi cũng được chung sống vài tiếng đồng hồ với một khách mà hằng ngày phuơng.

À, tôi quên chưa nhắc anh nhớ tới một điều quan trọng là tôi có vẻ mặt tay tramped phản tramped, tuy như anh đã biết, mẹ tôi là người annam. Đó là một hân hạnh lớn cho tôi khi tôi thù tiếp các mỹ nhân tay phuơng.

Không biết có khách quý của tôi có làm trưởng điều đó chẳng, nhưng đối với tôi, có có vẻ mặt nhân từ và thân mật lắm, có tê đó là cái duyên do làm cho tôi mất lương tri.

Chúng tôi đi xem kẽ đã nhiều nơi, nào chồ nuôi bò, nào khu tròng cà phê, khu tròng chè, khu tròng các cây bón. Tôi giảng nghĩa được tinh tường lắm. Vả có khó gì mà không tinh tường được, hằng tháng, hằng năm, công việc chỉ có thể. Còn như những tiếng khoa học, thi nghe ông D... nói đi nói lại mãi với mọi người đến coi đồn điền, tôi đã hầu thuộc lòng, chỉ mở kho ký úc ra là đủ lắm rồi.

Nếu chỉ có thể thì đã là một sự hay cho tôi. Khi rời Phú-hộ trở về nhà, có kia thế nào chẳng có một «cảm tưởng tốt» đối với tôi.

Nhưng lại không chỉ có thể, ấy mới rầy!

Cô khách quý của tôi nghe thấy

tôi giảng nghĩa đâu ra đó, thì mỉm cười hỏi tôi: «Ông biết rộng lắm nhỉ, thưa ông, ông học ở trường nào bên Pháp?» Chẳng ngần ngừ, tôi trả lời «bạn»: «Tôi đậu kỹ sư canh nông, và xin lập sự ở nơi thí nghiệm này để khảo cứu về các giống thảo mộc xíu Bắc-kỳ.»

Mình tưởng nói láo một câu cũng chẳng hại gì, rồi người ta đi, mình ở lại, ai biết đâu mà tra xét bằng cấp cũng là học lực. Nhưng có kia mà tôi đoán chàng là con một ông chủ đồn điền nào đó, nếu không là một cô nữ học sinh trường Trung-học, cô ta lại cứ tấm tắc khen ngợi mãi và tăng bốc mãi mình lên mới khõ cho mình chí.

Không những thế, cô ta lại có tinh tò mò, gặp cái gì, cây gì cũng hỏi tên. Anh tính, tôi còn biết tên cây gì ra cây gì, trừ những cây quen lắm không kẽ, như cây chè, cây sơn và mấy thứ cà phê (café arabica, robusta) cũng là cây phản tramped (engrais vert). Ngoài ra, tôi mù tịt. Nhưng khi nào tôi chịu mù tịt, đối với một cô học sinh loáng nhangoảng thì bịa đặt ra tên gì mà cô ta chẳng tin là thực. Vì thế, theo lối đặt tên cây của các nhà thảo mộc học, tôi giờ hết cả lô chữ la-mã và hy-lạp bá-lap của tôi ra mà lòe cô khách đẹp và quý. Nào romana, latica, équinata, cêca balata, hipotanus, romanetus, thôi thi bảo nhiêu chửng nghệ nghinh lang thang lạc vào trí nghĩ tôi là tôi đọc phura ngay nó lên.

Rồi được thề, thấy khách mà hông gật gật hoài để tỏ ý khen ngợi, tôi không kêu một cây gì bằng tên thường của nó mà tôi biết nữa. Tôi chỉ đọc ra toàn những tiếng khoa học thôi. Tôi nhớ một lần cô kia trả cây

LY TOÉT DI

(Mách các bạn mấy món thuốc trừ bệnh hoa-liêu

GIANG MAI (Tim lá)

Bệnh giang mai nỗi hạch, lén quẩn soái, rube đầu, rất bịt, đau xưng, nỗi mào gà, mề đay, hoa khẽ, pha lở khắp người dùng thuốc giang mai số 18 (giá 1\$00 1 ve) rất mau chóng khỏi; chất thuốc êm đềm, không công phật, không hại sinh dục.

Lê-Huy-Phach

Thuốc lâu

Bệnh lâu ra mủ phải dùng thuốc số 10 (giá 0\$50 1 ve) Lậu TỨC BUỐT, đi đái rất, nóng tức bàng quang, tiểu tiện vàng, đỏ, đục, dùng thuốc số 4 (giá 0\$50 1 ve) thì dù bệnh nặng tới đâu cũng rất chóng khỏi, khỏi êm đềm, không hại sinh dục.

ĐẠI LÝ. — SAIGON: Dương văn Vy, 109, D'espagne. — HAIPHONG: Nam Tân, 82, Bonnal. — NAM-ĐỊNH: Chấn Nam

AI MUỐN LÀM ĐẠI-LÝ

dầu trắng hối tôi. Đáng lẽ cứ trả lời chân thật là « haricot blanc » cũng xong. Nhưng khi nào tôi lại chịu làm thường như thế. Tôi liền lên giọng thông thái mà đọc một tên rất dài khiến nói buông miêng, tôi tự lấy làm ghê sợ cho tôi. Tôi gọi cây đậu trắng của tôi là biancata haricola, thì anh tính có góm ghiếc không.

Đã có một lần tôi hơi chót dạ: tôi thấy cô kia thong thả lẩy quyền sô nhỏ ra biển, có lẽ biển những tên tôi vừa đọc. Tôi càng to lắng, khi vì chẳng đi hay vì lẽ gì không biết, cô ta hỏi lại tôi cái cây mà tôi đã đặt tên rồi. Nhưng tôi thiết tưởng cũng không hề gì, cô ta nhớ sao được. Thế rồi tôi tổng phảng cho nó một cái tên khác.

Sắp sửa từ biệt đồn điền, có khách xinh xắn trỏ một cây trồng ở gần cổng hỏi tôi lần cuối cùng:

— Thưa ông, cây này là cây gì? Tôi nhìn qua:

— Thưa cô, đó là cây africus palmus, cô ta mềm cười:

— Vậy, thưa ông, cây dừa tên khoa học là africus palmus à?

Tôi nhìn kỹ lại thi, chết chửa, chính đó là cây dừa. Nhưng khi nào chịu để người ta « lật lẩy », tôi quả quyết trả lời:

— Thưa cô, cây này hơi giống cây dừa, nhưng không phải cây dừa, chúng tôi mới đưa nó vào nhấp tịch thảo mộc giới Đông-dương được một năm nay.

— Ô, thế thì quý hóa lắm nhỉ? Hân hạnh cho tôi biết bao được ông chỉ bảo. Khi nào ông về Hanoi, xin mời ông qua bộ lại chơi, để tôi được thưa tiếp.

Vừa nói, cô ta vừa mở túi lấy ra đưa cho tôi một tấm danh thiếp. Tôi cầm đọc:

Cô M...

Thảo-mộc học cử-nhan

Giáo-sư trường Trung-học
Hanoi

Chỉ còn thiếu một chút là tôi ngã ngửa người ra.

Tôi giận tôi quá, vác cây súng vào rừng, bắn được luôn hai con gáy và một con gà, về chén. Say khùnkt và no phèn bụng.

Thế là tự an ủi được, vì đã nuốt trôi hết những chữ la tinh và hy lạp bá láp xuống dạ dày.

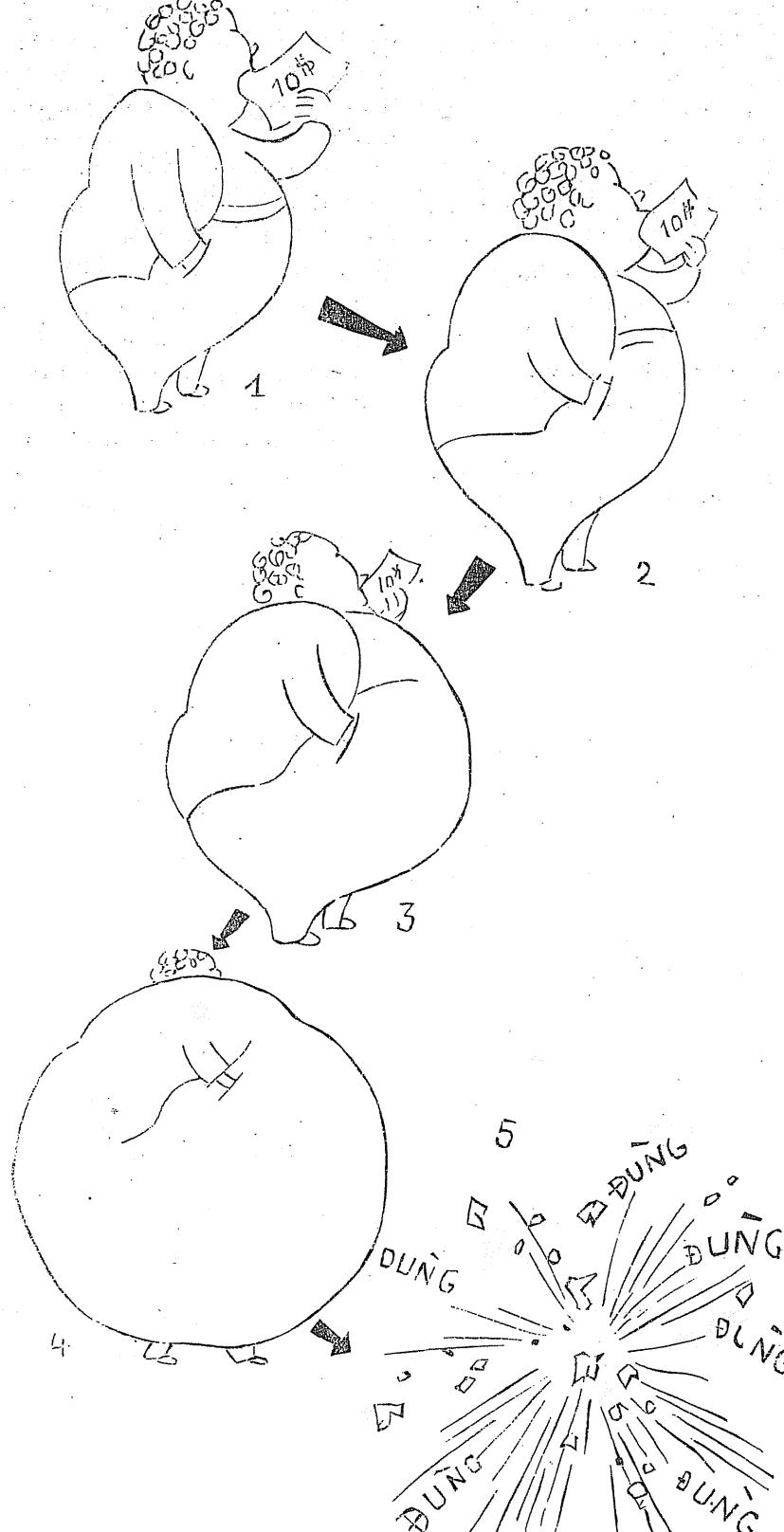
Nhưng từ đó, hễ lôi qua cổng nhìn thấy cây dừa một ngày một lớn thì tôi lại buồn rầu tưởng tôi cô M...

Khái-Hưng thuật

MỘT TIẾNG NÓ

Người ta đương ngon giặc ngủ trưa, bỗng có tiếng nổ. Không ai hiểu vì cớ gì. Bản báo phóng viên điều tra xong rồi gửi về bản này để giảng nghĩa tiếng nổ đó.

T. B. — 10\$00 là một giá tiền mua một năm Ngọ báo đổi với nhà nước.

THỂ THAO

SỰ TỬ HÝ CẦU

ĐỌC mấy tờ nhật báo ra ngày thứ bảy, trong mục « tin thể thao », đều thấy đăng: ngày chủ nhật 9.12.34, bãi G.M.R. — 14 giờ 30 — hai đội ban phụ nữ trong hội U. S. H. sẽ tranh đấu bóng bầu dục.

Minh yên trí rằng đội ban phụ nữ ấy hẳn là đội ban Việt-Nam, bụng bảo dạ: có lẽ bài « dit cua, dit cảng » của cô Phan thị Nga đọc bừa nọ, đã ảnh hưởng đến tiền đồ phụ nữ thể thao chăng?

Đúng hai giờ rưỡi đến bãi G.M.R. ở cạnh chợ Đồng-xuân, lấy vé vào đã thấy khá đông người đến xem, có lẽ những người ấy cũng đã tưởng như mình, đến xem sự tử Việt-Nam hi cầu meo...

Đến nơi, đương đòi mục kính trước cặp mắt cận thị, nhìn mãi, mới biết mình nhầm: không phải sự tử ta, mà là sự tử tây. Tuy hơi thất vọng, nhưng đã mất tiền vào cửa thì cứ ở xem sự tử tây hi cầu vậy.

Hai giờ bốn mươi phút vẫn thấy các cô đứng xếp hàng trước cửa phòng thay áo. Đúng ba giờ! Ba giờ mười lăm phút! tình hình vẫn không thay đổi, đã thấy sốt ruột. Mãi đến ba giờ rưỡi mới thấy nỗi hiệu còi: hai đội ban nhập cuộc. Té ra mình dốt, tình không ra, — các ông tổ chức cuộc tranh đấu ấy đăng báo là đúng 14 giờ 30, nghĩa là đúng ba giờ rưỡi chiều, trừ hao mất một giờ, theo phép lịch sự của các cụ Việt-Nam khi đi ăn cỗ..

Hai đội ban bắt đầu chơi: một đội sự tử xanh, một đội sự tử trắng, có cô bé độ mười hai, mười ba tuổi, có cô lớn mươi tám, hai mươi, vừa « đầm đặc », vừa đầm « xèn xết », vài cô béo nung-núc, còn cưng làng nhàng, thanh tú cả.

Các cô lẽ cũng mới nhập tịch làng « bóng meo », cho nên đại loại chơi còn có vẻ ngượng nghịu, e lệ, chưa được thạo và rạn lấm, và chơi lối chân luộn, khiến cho ông trọng tài đó chỉ thổi còi và... hẫu bóng các cô mà nhọc.

Về phần rẽo rai, các cô cũng còn kém bên phái khỏe nhiều: mới lồng lộng trong độ mười lăm phút đồng hồ, đã thấy các cô thở hồn-ha hồn-hển.

Tuy vậy cũng được rầm cò bên đội áo trắng vào mặt « chơi được », truyền bóng cũng đánh lắm.

Kết cục: sau hai ván, mỗi ván 15 phút, sự tử trắng thắng sự tử xanh ba bàn trên con « dê rợ » — (3 sur 0).

Tú Mỡ

Phóng viên thể thao bắt thường của Phong-Hoa

ĐIỂM HỘI CHỢ

bit thần hiệu — Trong dịp hội chợ, được trừ 15%

12, Rue de la Gare — LOUANG PRABANG

Sau khi khỏi bệnh lâu hay giang mai thấy: tiêu tiện vàng đục, vẫn, mờ mắt, ứ tai, rát thịt, tóc rung, thân thể đau mỏi, dùng thuốc này khỏi rút nọc. (Giá 0\$60 1 ve).

12, Route Sinh-Tu — HANOI

Lại, 202, Maréchal Foch. — VINH: Sinh Huy, 59, Rue de la Gare. — LOUANG PRABANG: Havan frères, Rue Mouchot.

VIỆT THƯ THƯƠNG LƯỢNG

Khí hư

Mắc bệnh KHÍ HƯ thấy: cửa mình ra chất nhòn, buồn mồi chân tay, đau mồi thân thể, tiêu tiện vàng, đục, chóng mặt, rực đầu, đau bụng nội hòn, kinh không điều v.v., dùng thuốc “Đoạn căn khí hư”, thì các bệnh sẽ tiêu tán đi hết. (Giá 1\$00 1 lô).

Chuyện tình

(Tiếp theo)

D.T. Ngày 12 tháng tư

Chị Thảo,

MẤY hôm nay bận quá, không viết thư cho chị được. Bận về những việc cúng giỗ, những việc không đâu, biết là vô ích mà vẫn phải làm. Hôm nay thư thả, em phải lánh vào buồng riêng để viết thư kêu chị mong.

Chắc chị cũng vẫn lấy làm lạ về ý quyết định của em. Vâng, em đã nhất định nghe theo lời thầy me em, và lấy Thân làm chồng. Chị ạ, những lúc này, em thấy trong lòng rộn rã khác thường, và chỉ có chị là hiểu biết em, nên em muốn tỏ rõ hết nỗi lòng của em cho chị hay, nỗi lòng một người con gái mới sống trong một gia đình cũ, và nay mai lại sắp bước chân về một gia đình cũ khác, — bằng lòng nhận sống một cuộc đời mà mình vẫn ghét xưa nay.

Hôm nọ ở hội chợ em có thốt ra với chị rằng em khô lâm. Vâng, em khô thật, nhưng không phải vì thế mà em nản lòng. Em sẽ có can đảm như lời chị bảo em. Em sẽ nhẫn nại mà đi cho hết con đường mà thầy me em đã bắt đi, và em đã nhận định vì không muốn làm phiền lòng thầy me em. Sau này có làm sao, em cũng không hối hận. Em sẽ cố sống như mọi người khác. Sao lại không thể thế được?

Chỗ em ngồi trông ra, một chùm hoa lê nở sớm điểm một vết trắng tươi trên nền lá khô héo, cũ kỹ của khu rừng đồng đã tàn tạ. Thân em trong cái xã hội cũ kỹ này, khác nào chiếc hoa lê mong manh kia gấp gió đông lạnh, chỉ đợi ngày tan tác, rồi, không mong gì kết quả.

Chị cũng đi học như em, quan niệm của chị về cuộc đời cũng giống như quan niệm của em. Nhưng chị được cái may không phải sống trong một gia đình cũ nào, khi chị chưa lấy chồng cũng như khi chị đã lấy chồng rồi. Chị có thể tự do sống theo ý muốn của chị.

Nhưng em thì không tài nào thế được. Sự học bắt em muôn sống theo một đường, gia đình em bắt

em sống theo một đường khác. Bao giờ cũng trái ngược, mà sự trái ngược ấy ngày ngày, tháng tháng làm em khổ tâm cho nên em còn ít nuối mà lúc nào cũng nghĩ ngợi, lo lắng, khi em vui em cười, cái cười của em cũng không bao giờ được thẳng thắn.

Khô nhất cho em là sự trái ngược ấy lại ở giữa em và me em, người mà em quý, em yêu nhất trên đời. Nhưng dấu yêu quý me đến đâu, em vẫn làm cho me em buồn vì em, và em cũng đau lòng vì thấy người em yêu nhất đời có những ý tưởng mà em không thể nào chịu được. Cho nên, em thường nói trái lại lời me em, và theo lệnh một cách miễn cưỡng. Nhiều khi em cố nhịn, nhắm mắt theo, không hề hé răng, nhưng trong lòng em vẫn ngầm ngầm kháng cự lại.

Không phải me em là một người không tốt. Me em tốt lắm, và thương em lắm, chính sự thương đó lại càng làm cho sự trái ngược kia rõ rệt và chua chát thêm.

Không kể việc nhân duyên em là một việc hệ trọng, còn thì toàn những sự trái ngược lặt vặt trong một câu nói, một chữ dùng, một cử chỉ cẩn

người ta sống phải nghĩ đến sự sống trước hết. Chỉ có việc ấy là quan trọng hơn cả. Nhưng me em cho bốn phần đời với tôi tiên, cho việc làm cô bàn là thiêng liêng. Bao nhiêu tiền đồ vào đây hết. Cái đó là tùy quyền me em. Nhưng có một điều lạ là me em cứ bắt em phải tin như me em, phải làm như me em. Em cũng nghe theo. Nhưng còn gì khó chịu cho em bằng thức một đêm lâm những món đồ ăn, mà em biết tôi tiên không bao giờ hưởng, chỉ để hiến cho các cô dì chú bác đến nói những truyện trên trời dưới biển, nói cạnh nói khỏe nua, và chê khen em nấu vụng nấu khéo.

Người chết không bao giờ uống rượu, nhưng nếu khi cùng em đang trí quên không rót rượu thì me em mắng em như một người thù hằn, chứ không phải một người mẹ mà em yêu quý. Em đãng trí cũng phải, vì lúc đó em chỉ nghĩ đến cái vô lý của công việc em làm.

Đấy chỉ là một thí dụ thôi. Còn bao nhiêu sự khó chịu nữa vì hai ý tưởng khác nhau.

Thầy me em không bao giờ nghĩ đến rằng cho em đi học từ là cho em những tư tưởng mới, những quan

của Nhất Linh

khuôn môi rồi, nên không tài nào đổi được nữa. Chỉ có một cách là nhẫn nại chịu nhịn. Nhưng chính cái khổ của đời em là ở chỗ đó.

Nay chỉ có một cách nữa là thoát ly ra hẳn ngoài gia đình. Em đã nhiều lần nghĩ đến, nhưng em không dám thực hành. Chị tính, thầy me em chỉ có mỗi một mình em, em không thể nào có cái cử chỉ như anh Dũng được. Em sinh ra là phản gái cũng đã làm cho thầy me em phiền lòng lắm rồi. Những ý tưởng cũ kỹ của thầy me em về giòng giổi, nỗi lo sợ sự tuyệt tự, và lòng coi em như một hòn máu bỏ rơi, ngày ngày làm em tủi hận cho cái kiếp sống thừa của em.

Đấy chị xem, ngay trong gia đình em, chỉ đối với hai người thân yêu mà đã bao nhiêu sự đau lòng. Rồi em còn đụng chạm với cái đời cũ mãi mãi, mà còn đau lòng mãi mãi.

Thế mà bây giờ em chịu nhận bước về một gia đình xa lạ, chung sống với những người mà em biết họ sẽ ghét em.

Vì me em, em sẽ có cái can đảm đó, em sẽ hy sinh cả đời em để me em được vui lòng. Em sinh ra là gái đã để thầy me em ân hận bấy lâu, em không nỡ trái lời lần cuối cùng này để thầy me em còn phải suốt đời phiền muộn. Từ nay trở đi, em sẽ lấy vẻ tươi cười, che lấp sự ủ rũ trong lòng. Em sẽ sống như mọi người khác, em sẽ cố thuần thực lấy gia đình chồng làm gia đình mình, coi bố mẹ chồng như bố mẹ đẻ, biết đâu em lại không thấy được hạnh phúc ở chỗ đó.

Em không thoát ly ngay được thì em dành nhận sống cái đời cũ vậy. Nếu muốn thế mà cũng không được, thì em chỉ còn một cách là không cần gì nữa. Lúc bấy giờ chỉ còn tính đến bước liều mà thôi. Nhưng đó lại là truyện về sau.

Chị ạ, em viết thư cho chị nói là để ngỏ cho chị biết ý quyết định của em, nhưng thật ra, em có quyết định được gì đâu. Em chỉ đi theo số phận, nghĩa là nếu không quyết định gì, em cũng tự nhiên đi như thế.

con. Nhưng nếu đời người là do những sự nhỏ nhặt ấy tạo nên thì chính những sự trái ngược nhỏ nhặt ấy nó làm em khổ chịu nhất vì không ngày nào là nó không đến để làm cho me em và em bất bình nhau.

Việc cúng giỗ là một cái cớ mãi mãi sinh ra việc bất bình. Em thì em không tin ở đấy nữa. Em cho rằng

niệm mới, khác hẳn tư tưởng và quan niệm thầy me em. Một đằng cho con bước lên, một đằng lại kéo con lại, muốn bắt con sống như mình.

Chắc chị sẽ nghĩ: nhưng sao không cố sống theo đường cũ. Em cũng muốn thế lắm. Em đã nhiều lần cố, nhưng cái tri thức của em đã vào

NGUYỄN NHƠN CỦA BÌNH Mộng-Tinh, Di-Tinh và Huوت-Tinh

A.—Bởi họ bẩm tiên-thiên bất túc, hậu-thiên thất nghỉ, tuổi còn nhỏ mà qua u sắc dục, quản hỏa động núi tướng hỏa túy mà thành ra.

B.—Bởi lúc tuổi còn nhỏ, chơi cách « Thủ-Dâm » làm cho ngực quan lòn mà thành ra.

C.—Bởi người bị lâu độc uống thuốc công-phật và thông lợi tiền nhiều làm cho thận-thủy suy ngoc quan lòn mà thành ra. Bởi ba nguyên-nhơn kẽ trên mà sinh ra ba chứng bệnh: « Mộng-tinh », « Di-tinh » và « Huوت-tinh ». 1. Nằm chiêm bao thấy giao-cầu cung đam bà, tinh khí xuất ra là Mộng-tinh, bình không nặng. — 2. Lúc ngủ không nằm chiêm bao mà tinh khí xuất ra khi thức dậy mới bay, trong mình bần-thần tay chân nhức mỏi là Di-tinh, bình đã nặng. — 3. Bất luận ngày đêm tinh-khí cứ chảy ra hoài, hoặc thấy sặc hay là mơ tưởng việc tinh-dục cũng chảy ra, hoặc đi tiểu, tiểu rãnh mạnh cũng chảy ra là Huوت-tinh, bình rất nặng và rất khó trị.

Người mắc phải ba chứng kẽ trên thường hay đau thắt ngực, nướu tiều vàng, tay chân nhức mỏi, trong mình mệt nhọc, ăn ngủ chẳng đặng, hình vóc tiêu tụ, gương mặt xanh xao càng ngày càng ốm. Nếu không điều trị lâu ngày, thận suy hỏa vong, hư hỏa lung lén, đốt tim phổi, làm cho tim nóng phổi yếu rãng tức, noii ngực thành ra bình ho. Người mắc phải 3 chứng kẽ trên hãy uống « Tam-tinh Hồi Cầu Rồ Thận Hoàn » (số 2) của nhà thuốc Võ-VĂN-VÂN. Thu-dau-Một thi bình hết đứt mà lại, đặng bồ thận tráng dương cố tinh ích chí, bồi bổ sức lực trong mình, 10 người uống không sai một đĩa đặng chẳng biết bao nhiêu bức thư khen tặng.

GIÁ MỖI HỘP (uống làm 5 ngày) 1\$00

VÕ-VĂN-VÂN-DƯỢC-PHÒNG Chủ-nhân Y-học-sĩ VÕ-VĂN-VÂN bào-ché THUDAUMOT

Có bán tại: Hanoi: Nguyên-văn-Đức, aux galeries indochinoises 108, Quai Clémenceau, 11, Rue des Caisses. Hải-

Phòng: Librairie, Papeterie, Mai-Linh 62, Paul Doumer. Nam-Định: Maison Việt-Long, 28, Chapeau, phố mới.

Phú-Lý: Bùi-long-Tri, Maison Chau-Dinh, Rue Principale. Yên-Báy: Maison Phú-Thọ, 8, Usine Électrique.

ĐẠI-IBÔ-HIUYỆT

Chuyên-trị đàn bà, con gái kinh huyết không đều, khí són, khí chậm, kinh huyết bi tắc không ra, hay đau bụng, kinh huyết ra không tươi đỏ, tim đen thành hòn, băng ra nhiều quá; khí hư ra nhiều chất trắng, đau bụng, rút xuong, nằm ngủ không yên, quá trưa hấp sot, ra lâm bò hỏi, ăn ít, vắng đầu, chóng mặt, hay mờ, thân thê còm yếu, đau trong dạ-con (nhà con) lâu năm không đỡ, hoặc bị tiểu sản luôn.

Mỗi hộp giá 1\$00

Nơi tại: M. NGUYỄN-XUÂN-DƯƠNG viện thuốc Lạc-Long
Số 1, Phố Hàng Ngang, Hanoi

Mong đợi

Ngày thu ấy, chia tay bên khóm cúc,
Chàng nuốt sầu, ruồi ngựa trên đường xa.
Nàng bâng khuâng còn đứng tựa trong hoa,
Nhìn theo dõi bóng người yêu dần khuất

Trong áng sương chiều phủ chân trời u-uất,

Sáng hôm nay, ngồi dồn nắng bên biển;
Thấy gió rung cành, lòng chinh-phụ khôn yên!

Tính đốt tay, nàng âu sầu tự hỏi:

— « Này lạ sao! đã ba lần thu tối? »

« Mà vì đâu chàng đi mãi không về? »

« Góc trời xa, trong cảnh đẹp say mê, »

« Có lẽ chàng đã quên người bạn cũ »

« Những đêm tàn ngõ đợi ai ủ rũ! »

Ba thu di... Những đêm lạnh trời đông,

Nàng ngồi im, mơ trước cảnh than hồng

Hay thêm cùi cho bùng to ngọn lửa,

— Cảnh êm đềm như gợi tình thương nhớ!

Bỗng vắng đâu, trong bóng lặng đêm

trường,

Dịp dàng như tiếng vỏ ngựa trên

đường,

Nàng đứng dậy, ra bên thăm với hỏi,

Nhưng chẳng thấy ai thưa ngoài khoảng

tối,

Nàng biết đâu là gió đậm cành cây

Và mơ hồ lẩn tiếng lá vàng bay!

Ba thu di... Những chiều xuân rực rỡ,

Nàng dệt vải, âm thầm, bên cửa sổ:

Tay đưa thoi mà hồn ở đâu đâu!

Trên quang đường chạy thẳng trước

ngàn giàu!

Nàng bỗng thấy bụi hồng bay mù mịt.

Lòng hồi hộp, ngắm chân mây xa tít,

Nàng tưởng như trong đám bụi mù kia

Sẽ hiện ra bóng ngựa dẫn chàng về...

Nhung phút sau, nàng đau lòng nhận thấy

Rằng mình nhảm! Trên má đào, lệ chảy!

Trong lúc mong, nàng có biết đâu là:

Đám bụi kia giò cuồn trên đường xa!

Ba thu di... Sống trong tình thương nhớ!

Nàng thấy chờ không còn vui đẹp nữa!

Ba thu di... Vui vẻ riêng phần ai,

Còn lòng nàng, sầu thảm vẫn vương

hở,

Dưới trời xuân, nghe tiếng chim ca hát,

Nàng chỉ thấy tâm hồn thêm tan nát!

Buổi trưa hè, nàng gắt như lửa nung,

Thân trơ vơ, nàng vẫn lạnh vỗ cùng!

Rồi nàng lo, mỗi khi tà dương sắp tắt,

Tháng ngày qua, nàng cũng kém mầu

xuân sắc,

Đã bao lần, soi bóng dáng trong gương,

Nàng những toan rủ tóc ướp mùi

hương

Và thoa phấn cho da thêm đẹp nữa;

Nhung bỗng nàng dùi tay rồi tự nói:

— « Người yêu ta còn trong bước lưu ly,

« Vậy bây giờ trang điểm để làm chi! »

NGUYỄN-VĂN-KIỆN

Tài bút.—Đó dăm hôm nay, em sẽ lên Hanoi thăm anh chị và hai cháu. Thế nào, chị đã được tin anh Dũng hiện ở đâu chưa? Chị cho em biết.

LOAN

Loan viết xong, đặt bút ngâm nghĩ một lúc, rồi lại cầm bút chấm thật nhiều mực sóa kỹ hai câu cuối cùng đi.

Tối hôm ấy, mưa phun gió lạnh. Ông giáo Lâm uê-oái giờ tờ nhật trình ra đọc, trong khi cô giáo Thảo rót nước pha cà-phê. Đồng hồ treo ở tường thông thả diêm tám tiếng làm vang động cả gian phòng lặng lẽ, êm đềm. Thảo đưa cốc cà-phê cho chồng nói:

— Cậu soi thôi. Tôi uống sơ lát nữa không ngủ được. Mai phải dậy sớm đi tiễn đưa cô Loan về nhà chồng.

Lâm mỉm cười nói:

— Người ta sở mũi kéo đi, chứ ai đón mà khéo lôi thôi đưa với tiễn.

Thảo hỏi gắt:

— Thế khi tôi về nhà cậu, người ta cũng sở mũi lôi đi đấy?

— Chứ gì. Chính lôi sở mũi tôi kéo chứ ai đâu. Nếu không thể đã nàng nặc đòi về. Bây giờ mợ tha hồ về, tôi không giữ đâu.

Thảo tát yêu chồng rồi lén mắt nghiêm trang:

— Mai thế nào cậu cũng lại qua một ti, kéo người ta trách.

— Mai tôi bận, mợ đi cũng đủ rồi. Tôi rãnh ghét đi đưa dâu hộ... À này mợ, nhưng mai những cô nào phù dâu?

Thảo đưa mắt lườm chồng rồi thông thả kê:

— Cô Nhung này, cô Mai, cô Vị này, cô Liên và hai chị em cô Tần.

Lâm vội vã hỏi:

— Hai chị em cô Tần cũng có đi?

— Sao lại không, hai cô ấy là bạn học cũ của cô Loan.

Lâm mỉm cười nói:

— Hai chị em cô Tần có tiếng là đẹp nhất Hanoi... Phải, mợ nói rất phải, lôi nêu sang một tí kéo người ta trách.

Rồi Lâm uống cạn cốc cà-phê nhìn vợ nói:

— Đêm không ngủ được càng hay. Thức đé mơ màng nghĩ đến ngày mai, nhiều truyện thú vị.

Bỗng có tiếng chuông gọi cồng. Trong khi người vú già ra mồ, thì Thảo sang bên buồng khách nhìn ra xem ai. Bỗng nàng kêu rú lên một tiếng:

— Cậu này! anh Dũng! anh Dũng!

Lâm đặt cốc cà-phê, thông thả đứng dạy nói:

— Mợ làm như anh Dũng là ma hiện về ấy.

Dũng vào ngả mũ chào Thảo và bắt tay Lâm, cười nói:

— Chị tôi kêu to quá, đến hàng phố cũng phải thức dậy. Tôi về đây vì việc riêng, muốn dấu kin không cho ai biết, trừ hai anh chị ra. Nhờ

— Anh vẫn giữ được cái hộp thuốc lá kỳ khôi này?

Rồi nàng đưa mắt nhìn cái mũ dạ mùi sám do đeo trên mặt tủ chè nói tiếp:

— Và cái mũ dạ không bao giờ đổi hình kia.

Dũng cầm cốc cà-phê uống, có vẻ khoan-khoái.

Thảo nghĩ đến Loan, toan bảo tin

anh chị ở đây mấy bữa.

Thảo vẫn chưa hết vui mừng, cuống quít nói:

— Được lắm. Chúng tôi chỉ mong thế thôi... Anh cởi áotoi ra, uớt cả thế kia kia. Anh có lạnh không. Để tôi bảo lấy củi lò sưởi anh sưởi.

Rồi nàng gọi vú già lấy củi và bảo đun nước pha cà-phê.

Một lát sau, Dũng ngồi bên lò sưởi, hai tay soa hờ trên lửa, đưa mắt nhìn quanh, nói:

— Ở đây ấm áp nhỉ?

Thảo ân cần hỏi:

— Bấy lâu anh ở tỉnh nào?

— Tôi không nhất định ở đâu, thành thử không viết thư cho anh chị biết được.

— Thế tối nay anh về chuyến tàu nào?

— Tôi về đây bằng thuyền. Ở bến Yên-phủ lên thì vào ngay đây.

Hai vợ chồng ông giáo Lâm ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

— Anh chị ngạc nhiên cũng phải.

Rồi Dũng bảo hai người ghé lại gần nói nhỏ mấy câu.

Lâm nói:

— Anh mà làm việc ấy à?

Dũng cười:

— Việc gì mà chẳng làm được.

Việc nào có thể ra tiền, giúp được bọn đồng chí, tôi đều coi là tốt cả.

Rồi Dũng rút hộp thuốc lá, mở lấy một điếu đánh diêm châm lửa hút. Thảo nhìn hộp thuốc lá để trên bàn, nói:

— Anh vẫn giữ được cái hộp thuốc lá kỳ khôi này?

Rồi nàng đưa mắt nhìn cái mũ dạ mùi sám do đeo trên mặt tủ chè nói tiếp:

— Và cái mũ dạ không bao giờ đổi hình kia.

Dũng cầm cốc cà-phê uống, có vẻ khoan-khoái.

Thảo nghĩ đến Loan, toan bảo tin

cho Dũng biết mai là ngày cưới Loan, nhưng nàng giữ lại ngầm nghĩ:

— Hay là Dũng về đây vì Loan, vì biết tin mai Loan về nhà chồng.

Rồi nàng nhìn Dũng, nhìn cái áotoi đeo ở vành ghế uớt đầm nước mưa, đôi giày bám đầy bùn của Dũng, lầm bầm trong mồm:

— Yêu nhau đến thế kia à?

Bỗng Lâm đột ngột bảo Dũng:

— Anh về cũng may. Mai là ngày cưới cô Loan.

Lúc bấy giờ Dũng ngồi quay mặt vào lò sưởi, nên Lâm và Thảo không thấy vẻ đau đớn thoáng qua nét mặt chàng. Dũng cố lấy giọng bình tĩnh nói:

— À, mai là ngày cưới cô Loan.

Có phải lấy Thân ở Thái-hà không?

Thảo chưa kịp trả lời thì có tiếng chuông ở cổng và tiếng người gọi:

— Vú già oi...

Thảo lắng tai:

— Tiếng ai như tiếng cô Loan.

Bỗng Dũng đứng thẳng lên như cái máy, vẻ mặt lo sợ. Thảo hỏi:

— Anh làm sao thế?

Dũng nói:

— Cô Loan đến thật à? Tôi lạy chị đừng để cho cô ấy vào. Làm thế nào bây giờ?

Thảo nói:

— Hay anh tạm lánh sang bên buồng ngủ.

(Còn nữa)

Nhất-Linh

CÁC QUÝ-KHÁCH HỎI CHO BƯỚC NƯỚC HOA NGUYỄN CHẤT

HIỆU CON VOI

1 lô, 3 gr. 0\$20, 1 tá 2\$00, 10 tá 18\$00
1 lô, 6 gr. 0.30, 1 tá 3.00, 10 tá 27.00
1 lô, 20 gr. 0.70, 1 tá 7.00, 10 tá 63.00

P H Ủ C - L Q I
79, PAUL DOUMER - HAIPHONG
BẢN BUÔN VÀ BẢN LẺ

Đại lý: MM. Phạm-hạ-Huyền, 36, Rue Sabourain, Saigon —
Đồng-Đức, 64, Rue des Cantonais, Hanoi — Thiên-Thành,
phố Khách, Namdinh — Phúc-Thịnh, phố Gialong, Hué

BU'C THU' NÊN DOC

Dương-Sơn, le 28 Août 1933

Monsieur LÈ-LÂM, chargé de l'École de Dương-Sơn à Faifo
à Monsieur Nam-thiên-Đường, Médecin à Hanoi.

Thưa ngài, tôi chuyên nghề lao tẩm, tinh thần hao lòn, khí huyết suy kém, ăn ngủ ít, hay nhọc mệt, đau lưng, đau mình, tê chân, mỏi gối, tinh lực kém, thần thè gầy còm, tôi đã dùng hết các thuốc láy, thuốc láu, thuốc ta, mà chẳng công hiệu gì cả, từ khi tôi dùng thử thuốc "BÁCH-BỒ-THIẾT HUYẾT số 25" của ngài, (giá 1\$50) thì thấy trong mình khỏe mạnh, tinh thần thịnh vượng, khỏi hết các bệnh, thực là thử thuốc rất quí, tôi đã giới thiệu cho nhiều người dùng thử thuốc ấy, mà đều được công hiệu cả, vậy có mấy lời cảm ơn ngài đã có công nghiên cứu chế ra món thuốc rất quí ấy. Kính tho, LÈ-LÂM.

Xin giới thiệu: thuốc này có bán tại Nam-thiên-Đường, 46, phố Phúc-Kiến, Hanoi — Mai-Linh, 62, Cầu-dất, Haiphong. — Chi điểm 140, phố Khách, Nam-Định — Tân-phúc-Hòa, 80, phố Ninh-Xá, Bắc-Ninh — Rạng-Đông Việttri Bão-hung-Long, Phú-Thọ — Nguyên-Long, Ninh-Bình — Vĩnh-hung-Tường, Vinh, Vĩnh-Tường, Hué — Thành-Thanh, 88, Pellerin, Saigon, và các đại lý khắp các tỉnh xứ Đông-Dương

II

Những việc chính cần biết trong tuần lễ

Đại hội nghị kinh tế và tài chính

Saigon — Đại hội nghị kinh tế và tài chính họp hôm 4.12 đã bầu xong ban trị-sự:

Chủ tịch: M. Malpuech, — phó chủ tịch người Pháp: M. Lachevrotière, — phó chủ tịch người Nam: M. Nguyễn-văn-Vịnh. Thư-ký: M. M. Neumann và Trần-văn-Khá.

Ông Bùi-ngọc-Ái bị 500f phạt

Hanoi — Phiên tòa Trùng-trí vừa rồi đã xử xong vụ báo Union Indochinoise. Ông Bùi-ngọc-Ái, quản-lý báo ấy bị kết án 500f tiền phạt.

Việc sửa đổi thuế riêm, thuế lão, thuế Bắc, thuế Nam

Saigon — Sau khi bàn xong ban trị-sự, Đại hội nghị đã ủy một tiểu ban nghiên cứu việc sửa đổi thuế riêm, thuế lão, thuế Bắc, thuế Nam vân vân, và việc quảng cáo cho gạo Đông-duong.

Việc cho các quan lại về hưu năm 1935

Phủ Thủ-tỉnh hiện đang thu tập những lý lịch của các quan lại ngạch cai-trị và ngạch tư pháp và lý lịch của các quan lại đủ lè về hưu, hoặc chưa đến hạn và tuổi về hưu nhưng xét ra bất lực để sang năm 1935 cho về bớt.

Chức Giám-đốc phòng chính-trị

Ông Grandjean ở Pháp sang sẽ thay ông Marty, Giám-đốc phòng chính-trị Đông-duong tại phủ Toàn-quyền. Ông Marty quyền chức Khâm-sứ Ai-lao thay ông Entrope về nghỉ bên Pháp.

Hội phật-giáo mới thành lập

Hanoi — Hội phật-giáo do những nhà tri-thúc có nhiệt tâm về công việc chấn-hưng đạo-phật lập lên đã được quan Thống-sứ duyệt y.

Trú sở ở chùa Quán-sứ 78 Richaud.

Hội theo đuổi những mục đích sau này:

1. Tổ chức một ban giảng-giáo để dạy

HỘI CHỢ NĂM NAY

Trước ngày Hội chợ mở cửa, muôn được rộng rãi giới thiệu các hàng-tơ lụa, len dạ kiều mới, rồng-đay chẳng còn ân-hận với vàng, các quý-bà, quý-cô nên sửa soạn từ nay. Dừng trước cái ý muốn này, chẳng quên thăm tạ cái thịnh-tinh của các quý-bà quý-cô đã chiếu cố hàng-năm, thi kẽ từ fer cho đến 15 Novembre TIỆM CHÍNH EOMBAY, 89, Hàng-Khay

BÁN CHIỀU HÀNG

MAISON

NHUAN-OC

ARCHITECTURE
(Avant-Métré et méttré définitif)

Mười bảy năm chuyên
về kiều nhà theo luật
vệ-sinh thành-phố
Hanoi. Đã có bốn trại
kiều nhà của bản-sở vẽ,
mà đã xây-tại Hanoi và
các tỉnh xin-tinh giá-ba

Siège : 168, Rue Lê-Lợi, Hanoi
Succursale: 63, A M Joffre, Thanh-Hoa

các tăng-tục hội viên học kinh-phật.

2. Giảng kinh mỗi tháng hai lần: mồng một và rằm, cho các hội viên và thập phương nghe.

3. Phiên dịch những tôn-chỉ và chán-lý của phật-giáo ra quốc-âm rồi in thành sách, báo để phật-lý được xướng-minh và truyền-bá xa-rộng.

Chấn-hưng phật-giáo

Bắc-giang — Hôm 2.12, một đoàn đại biểu hội phật-giáo gồm các ông Nguyễn-nắng-Quốc, chánh-hội trưởng, Đông-phố Phạm-mạnh-Xíng, thủ-quỹ, Bùi-xuân-Thành, hội viên, Lê-Du, quản-lý, sư cù-chùa Tè-cát (Hà-nam) và hai vị sư chùa Quán-sứ đã lên Bắc-giang yết-kien-sur-tổ-chùa Vĩnh-nghiêm, một vị cao-tăng đã từng đào-tạo được nhiều học-trò hiện nay làm chủ các sơn-môn gần-khắp Bắc-kỳ.

Sư-tổ Vĩnh-nghiêm nhận lời giúp-hội phật-giáo về đường-chuyen-môn và về chủ-tịch cuộc-hội-nghị các sơn-môn mở-tại-chùa Quán-sứ ngày 17 tháng-một ta-này.

Các hàng-tơ bỏ-chợ-tor phô-hàng Đào

Hanoi — Vì thuế-tơ lụa bị đánh-cao

quá, nên các hàng-tơ (Bưởi và Vạn-phúc) bỏ-chợ-tor hàng Đào, không đến-dầy-hop nữa. Họ đã lập-chợ-tor tại làng Vạn-phúc, cách-tỉnh Hà-dong hai-cây-số, cứ phiến-là đến-dầy-hop. Những người buôn-tor Hanoi cũng phải về-dẩy-mua.

Thi lấy-bằng Vô-tuyến-trắc-lượng-hạng-nhi

Những ngày 15.16.17 và 18.1.35, tại Hanoi và Saigon sẽ có kỳ thi lấy-bằng Vô-tuyến-trắc-lượng-hạng-nhi (certificat de 2e classe d'opérateur radiotélégraphiste de bord). Thi sinh ít ra phải 17 tuổi.

Hạn nộp đơn đến 26.12.34

(Muốn rõ chương-trình và thê-lê, xem Quan-báo ngày 22.11.30)

Chim, Giao, Nhánh ra Hanoi

Ba-tay-quần-vợt-nhà-nghề-trong-Nam-Chim, Giao, Nhánh đã-tới-Hanoi-hôm 8.12 và định-lưu-lại-chừng-một-tuần-lê-dé-dự-máy-cuộc-tranh-dấu-long-trọng-tại-Hanoi, Haiphong và Nam-dinh nhưng vi-diệu-dinh với T. C. — về-tiền-nong-không-xong, iên-có-lẽ-nay-mai-lại-trở-về-Nam-kỳ.

Đội ban bầu-due phu-nữ

Hanoi — Một đội ban bầu-due (rungby) phu-nữ-mới thành-lập, đã-tranh-dấu-tại-bãi-G.M.R. bữa-chủ-nhật 9/12, có-quan-Đốc-ly đều-chứng-kien. Cầu-tường-toàn-là-dầm-lai.

Giao-hạ Chim

Saigon — Tranh-giải-của-Saigon-tennis-club, Chim đã-bị-Giao-hạ: 6/3, 3/6, 6/3.

Hướng-dạo-sinh

“Muốn-trở-nên-Hướng-dạo-sinh—Muốn-thành-một-tập-quán—Tặng-các-cậu-bé-muốn-trở-nên-một-người-lớn-hoàn-toàn». Đó-là-dần-de-cuốn-Hướng-dạo-sinh-của-ông-Nguyễn-Dương-mới-xuất-bản. Sách-giấy-30-trang, giá \$0.10. Bán-tại-Librarie-Nouvelle, Rue-du-chanvre-et-Place-Negrer, Hanoi.

Thuốc-tẩy «Lavencro»

Thứ-thuốc-tẩy-mục-Lavencro-này-là-của-ông-Nguyễn-Trác-Vỹ-dã-theo-khoa-hoc-Thái-tài-sáng-ché-ra, tẩy-rất-chóng-và-sạch-sẽ. Sau-khi-tẩy, giấy-không-sòn-bẩn, vẫn-trắng-như-khi-chưa-viết.

Bán-tại-49-Sinh-Tử-Hanoi. Giá \$0.33-một-hộp.

TIN PHÁP

10 cây-vợt-dai-tài-của-Pháp

Paris — Sau-các-cuộc-tranh-dấu-giải-quốc-tế, 10 cây-vợt-dai-tài-của-Pháp-xếp-thứ-tự-như-sau-này:

Boussus, Merlin, Martin, Bernard, Feret, Lesueur, Brugnon, Gentien, Georges, Journu.

Hội-nghị-kinh-tế-thuộc-địa-khai-mạc

Paris — Hội-nghị-kinh-tế-thuộc-địa-dã-khai-mạc-hôm-4.12-tại-viện-Vĩnh-viễn-bảo-tàng-thuộc-địa, do-quan-Tổng-trưởng-thuộc-địa-Rollin-chủ-tịch, đến-dự-có-các-quan-Tổng-thống-Lebrun, các-nhân-viên-trong-Nội-các-và-các-đại-biểu-chính-thức-của-các-chánh-phủ-thuộc-địa.

Cinéma PALACE

Le Meilleur Spectacle de Hanoi

Tuần-lê-này:

Chiếu-chuyện:

CHAMPIGNOL malgré LUI

Những-tài-tử-Aimé-Simon-Girard, Janine Guise-Urbain và Dranem-sắm-vai-chính. Một-phim-rất-vui, đậm-thêm-những-diệu-hát-rất-hay, ai-xem-cũng-thỏa-thích.

Rạp-Palace-sắp-chiếu-một-phim-rất-vui, có-những-diệu-hát-của-lính-thủy-mà-các-ban-ao-uóc-dược-nghe.

LES BLEUS DE LA MARINE

Femendel-sắm-vai-chính.

Cinéma OLYMPIA

Từ-thứ-sáu-14-dến-thứ-năm-20-décembre-1934

Chiếu-phim:

SON ATESSE L'AMOUR

Một-phim-của-nhà-dàn-canh-JOB-MAY-do-các-tài-tử-trú-danh-như-ANNABELLA, ROGER TRÉVILLE, ANDRÉ LEFAUR, ALERME, PRINCE-sắm-vai-chính. Chuyện-rất-hay, rất-vui-và-buồn-cười-suốt-buổi.

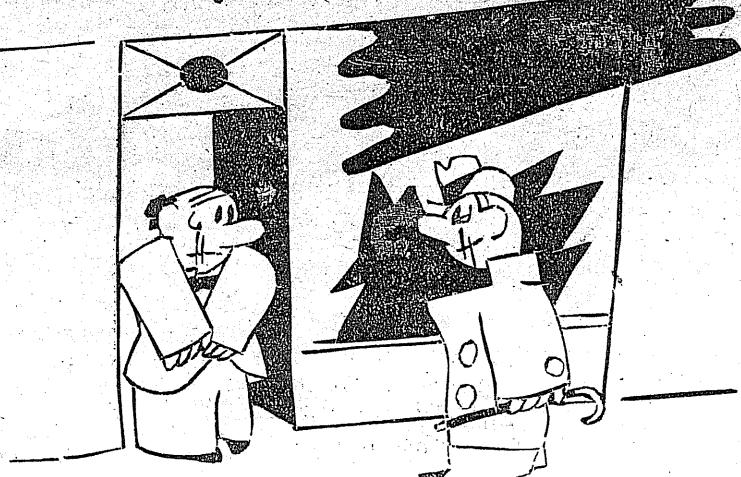
NÊN BIẾT PHÁP-LUẬT

Nhiều-việc-phải-mất-lâm-tiền-mà-vẫn-hỗng-là-lại-không-biết-làm, hoặc-bị-lừa, hoặc-vì-việc-mình-không-có-lý-cứng-mà-người-ta-không-chiu-nói-thật-còn-mình-biết-trước. Khi-cá-việc, nên-den-bàn-trước-với-ông-TRẦN-ĐÌNH-TRÚC Luât-khoa-Cử-nhanh, một-nhà-chuyên-môn-về-pháp-luat-dã-lâu-năm.

Số-5, hàng-Gia-cũ, Rue-des-Cuir, Hanoi
(CANH-BÁI-CHỢ-HÀNG-GIA-CŨ)

BUỒI-TỐI-CÙNG-TIẾP-TỪ-8-BÊN-9-GIỜ

NỤ CƯỜI NÚÓC NGOÀI HIỆU BÁN SÚNG

CHỦ HÀNG BÁN SÚNG. — Lần này là lần thứ hai họ đến cướp hiệu tôi.
— Ông nên sắm lấy một khẩu súng.

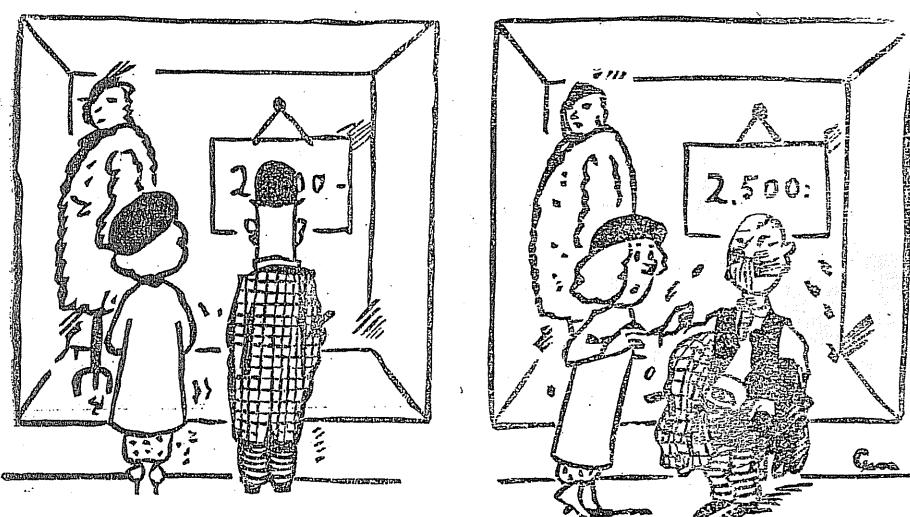
RIC ET RAC

TRONG NHÀ TRỒNG RĂNG

— Ông kêu to quá, to đến nỗi một người ngoài kia sợ phải bỏ đi.
— Ấy, chính tôi định... Người ấy là chủ nợ tôi.

RIC ET RAC

TRƯỚC CỬA HÀNG BÁN ÁO RÉT

VỢ (nặng nứa) — Cậu này, trời đã bắt
đầu lạnh rồi đấy nhỉ?

CHỒNG — !!!

DAGENS NYHETER

THUỐC LẬU

HAY NHẤT

(Thuốc lậu THƯỢNG - ĐỨC)

đã phân chất kỹ-càng bán tại Thượng-Đức, 27, phố Nhà Chung (Mission) Hanoi; nhẹ 2, 4 ve; nặng 6, 8, ve mỗi ve giá 0 \$ 50.

Kiến hiệu trong 4 tiếng đồng hồ, không công-phat, không hại sinh-dục, hợp phủ tạng mọi người mà bệnh nặng và lâu đến đâu dùng cũng khỏi, trăm người không sai một. Có nhận chữa khoán, không khỏi không lấy tiền, một giá đặc biệt để chiêu khách trong 2 tháng kể từ 10 Novembre 1934. Ở xa biểu tiền cước phi.

THU TÙ VÀ MANDAT ĐỀ: THƯỢNG - ĐỨC, Hanoi

CẦN NHIỀU ĐẠI - LÝ Ở CÁC NƠI

Cái đầu lâu

(Tiếp theo trang 7)

Đèn tắt. Trong nhà tối om. Tôi đưa tay lên tận mặt cũng không trông thấy. Thảo với Lịch nằm sát vào vách, còn Chung và tôi thì ngồi ở mép giường. Không ai nói qua một lời. Tôi nghe hơi thở của Chung thì biết anh ta hồi hộp lắm.

Cái lo ngại dần dần ám đến. Mà sự yên lặng ở gian phòng có nhiều người này lại càng có vẻ khác thường. Chúng tôi cùng hết sức lắng tai, cái đồng hồ đeo tay anh Lịch nghe rõ mồn một. Tôi đếm tiếng tích tắc để biết thời giờ, nhưng mãi cũng sinh chán, và trong lòng lúc ấy thấy nôn nao một cách lạ. Tâm linh hình như bị kích thích và hình như báo cho tôi biết trước có một điều ghê gớm sắp xảy ra...

Có lẽ chúng tôi ngồi đó đã ngót một giờ. Có lẽ lâu hơn nữa; mà tịnh không thấy một tiếng động nào hết. Hai anh Thao và Lịch chừng như đã ngủ, tôi đưa tay định xem họ còn thức không thì bỗng Chung nắm chặt lấy cánh tay tôi, nói sực quá đến nỗi tôi phải đoán ra chứ không nghe rõ :

— Im lịt!

Tôi chú ý nghe thì quả nhiên thấy tiếng ken két nghiến răng thực. Lúc ấy tôi mới hiểu cái khiếp sợ của Chung. Lúc ấy tôi mới thấy rõ ràng cái ghê rợn của người gặp ma quái. Tay Chung vẫn nắm chặt lấy cánh tay tôi, nhưng hơi run run. Còn tôi thì cứ muốn quát to lên, quát rất lớn để phá tan cái yên lặng ghê gớm lúc đó.

Thấy hơi nóng ở sau gáy, tôi biết hai anh Thao và Lịch đã ngồi dậy. Tôi cháo mắt nhìn bóng tối đèn đặc và mỗi lúc tưởng thấy những hình thù dị thường hiện lên.

Tiếng nghiến răng càng lâu càng rõ thêm. Thỉnh thoảng ngừng lại một vài giây rồi lại nghiến nữa. Đàm ngồi trên chiếc ghế gần đó có lẽ cũng sinh nát đam: chúng tôi không trông thấy anh, mà đợi mãi cũng không thấy anh bảo sao.

Hốt nhiên, từ phía cái đầu lâu, một tiếng quái gở gào lên trong những tiếng cười són tóc gáy. Mọi người đều vùng dậy, tôi không đợi anh Đàm nữa, vó láy riết đánh, mà anh Chung cũng bắt đèn bấm lên.

Cái đầu lâu lắc lư như điện cuồng, và ngay cạnh đấy, một vật đen ngòm đang dẩy dạ. Mắt chúng tôi khi đã đỡ chói thì nhận ra đó là một con mèo đen bị giữ trong tay Đàm.

Đàm lúc ấy, tay thi giữ mèo trên bàn, nhưng người thi ở dưới gầm bàn. Anh vừa cẩn cù vừa lách chui ra, thì vừa

gặp lúc chúng tôi ô cả lại. Con mèo dương mắt kinh hãi nhìn chúng tôi. Một con mèo to, đen, mà gầy, lông mọc sờ sạc không đều và không mượt.

— Đấy (lời Đàm nói) cái quái dị mấy hôm chỉ là ở con vật đó khốn nạn này mà ra cả. Các anh nên nhớ rằng cái đầu lâu vô tri giác kia còn mới, mới luộc xong, vẫn còn hơi thịt... Từ lúc anh Chung mới kể truyện, tôi đã nghe thế... Đến lúc xem lại cái đầu lâu với cái cửa sổ không có cánh này, thì tôi đã hơi chắc. Mà bây giờ thì đã nắm được, hì! đã nắm được « điều huyền bí » ở trong tay.

Cái lo sợ của chúng tôi bấy giờ lại đòi ra cái kinh ngạc. Vì có ngờ đâu cả câu truyện kỳ quái ấy chỉ gay ném bởi con mèo.

Khi Đàm với tôi ra về, bạn tôi cười bảo tôi :

— Tôi đã sợ ngay từ lúc còn ở nhà kia, sợ rằng chí gặp truyện buồn cười thôi, chứ cái « phi thường » là một sự hiếm có lắm. Giá hôm nay đi với anh Nhị-Linh thì câu truyện này sẽ là câu truyện khôi hài, mà tên truyện sẽ là « truyện con mèo ». Nhưng lại đi với anh... chắc anh lại soay nó ra thành truyện ghê sợ.

Thể Lữ

TIN THÊ THAO

Sân bóng G.M.R.

Chủ nhật 9.12.34, hai đội con gái chơi bóng bầu dục. Ai cũng tưởng có cuộc tranh đấu võ dẫu, sể tai, đến nơi mới biết là cuộc các cô... nhảy cỗ.

Người đi xem. — Họ thi nhau ngáp!
Người nào còn thức thi võ tay thương hại dùm các cô.

Nữ cầu tướng. — Hiền lành, nhã nhặn, mỗi khi truyền bóng cho người khác thì khoan thai lẽ phép như người nói : chỉ ơi, em nhường bóng cho chị đây này.

Trọng tài. — Thời còi luôn cho đỡ buồn. Bởi thế, sau mỗi tiếng còi, người đi xem không hiểu tại sao, cầu tướng không hiểu sao, cả trọng tài cũng không hiểu nốt.

Mấy ông tổ chức hôm đó nhã nhặn với công chúng lắm. Họ có vẻ muốn xin với người đi xem :

— Chị em lần đầu ra mắt các ngài, có sơ xuất điều gì, xin các ngài lượng thứ.

Lê ta

Đã xuất-bản

Nhiều sách bán tại hội chợ (giấy L số 12) và tại NHẬT NAM, 102, Hàng Gai, Hanoi

1) Gái anh-hùng võ hiệp tiêu thuyết, chuyện «cô Tháp tam muội giết lũ sú hồ mang cùu chàng công tử. 1 xu 1 cuốn đến trọn bộ (đã 25 cuốn).

2) Những điều nhà buôn cần biết. Là cuốn sách mà nhà buôn có nó sẽ chỉ có thể làm giàu mà không vỡ nợ. Giấy tốt 1\$00. Giấy thường 0\$40.

3) 3 xu 1 cuốn đến trọn bộ «Võ-Nhật» in lần thứ hai, để ai cũng mua được (17 cuốn trọn).

4) Trọn bộ Hán số tranh hùng (Tây Hán chí diễn nghĩa) 2\$28 (bia giấy, gáy vải khố to).

5) Trọn bộ 56 cuốn Càn-long du giang nam diễn nghĩa (có hình vẽ dày vải Thiệu lâm của Sơn Nhơn). Mỗi giấy gáy vải 2\$00.

6) In lần thứ hai bán có 1 hào là cuốn Sách nói về thành phố Hanoi có đủ cả hình ảnh, địa đồ, danh thắng cổ tích, các sở (tòa) các phố, nhà buôn, hội cung luật vi cảnh, luật đi đường, v.v... Có gói theo linh hoá giao ngan, xa mua thêm trước gởi. Nhật-Nam, 102, Hàng Gai, Hanoi.

OMNIUM Indochinois

5. Boulevard BOBILLOT, 5
HANOI

Nhà chuyên-môn đóng xe-tay đã kinh-nghiệm trong 25 năm. Các ngài nên coi chừng những xe rẻ tiền !!!

Hội chợ năm nay

Làm quảng cáo mà không tìm đến những nhà chuyên-môn, thì không còn gì vô-ich bắng.

Muốn được như ý về mọi phương diện xin mời lại phòng Comptoir de Publicité Artistique thương-lượng.

M. NGUYỄN TRỌNG TRẠC
— BUREAU DU PHONG-HÓA —

XE Ô-TÔ QUẢNG-CÁO

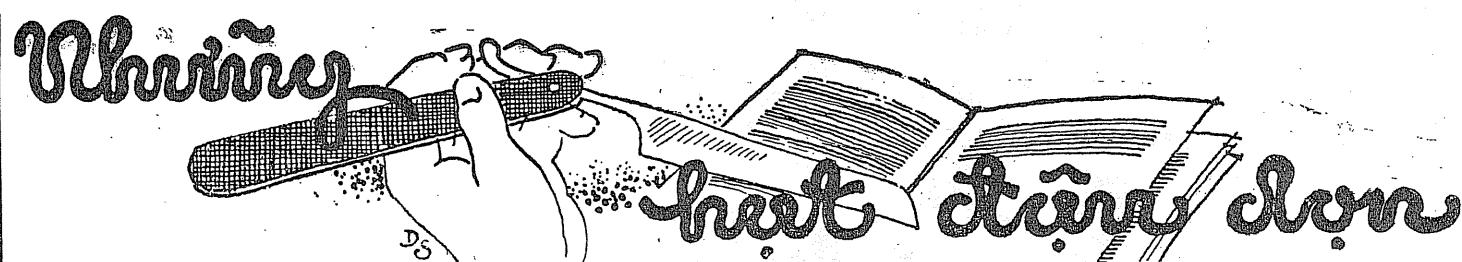
đã bắt đầu chạy từ Octobre 1934 được rất nhiều các nhà buôn hoan nghênh. Tết Nguyên-Đán sắp tới, muốn bán được hàng đi khắp mọi nơi không gì bằng giao hàng hay làm ô-O-TÔ QUẢNG-CÁO ở ô-tô

NGUYỄN-HỮU-THÀNH
208, PHỐ HÀNG BỘNG, HANOI

ĐÁN BÀ ĐẸP TÂN THỜI AI CŨNG DÙNG KEM PHÂN SAP JA-PHÒNG TOKALON

TOKALON

Truyện

Phụ-truong Saigon số 45

« Vấn đề rượu » :

... Chi chờ được dịp dứt giây đàn nhanh chân chưa kịp ra cửa đi tiểu tiện đã bị mấy tiếng tom tom gọi giật lại...

Thì vẫn. Nếu không « trong một lúc » thì sao gọi là mau lẹ được ?

Bí quâ

Sao mai số 45, « Không ngờ » :

... Phong dù có tự hi sinh làm vật sở hữu cho đời để mua chuộc được tấm lòng An, Phong cũng vui lòng...

Vật sở hữu cho đời là cái vật quái gì thế ! mà phải hy sinh như vậy ? Thật « không ngờ » lại vô lý như thế.

Cần thận

Cũng trong bài ấy :

... Chi chờ được dịp dứt giây đàn nhanh chân chưa kịp ra cửa đi tiểu tiện đã bị mấy tiếng tom tom gọi giật lại...

Vẫn « không ngờ » tác giả lại quá cẩn thận nói rõ ràng như thế !

Ai bảo !

Saigon số 454, « Vụ tự sát kỳ khôi » :

... Viên đội Henda bông cầm gươm cắt dứt cổ mình mà chết. Viên đội này sở dĩ làm quyền như vậy là vì đã dẫn Nhật-hoàng đi sai đường...

Giá trước khi tự tử, anh ta

hãy xin phép quan trên mới phải...

Tật lợ

Đồng phuong số 5, « Thiên chức của đàn bà » :

.., Cũng nên cấm trẻ bắt chước những kẻ có điệu bộ xu nịnh... thân minh còn non nớt, nay tập một ít, mai tập một ít, dần dần thành thói quen, sau hóa ra người tàn tật, hèn kia...

Nghĩa là — nếu tôi không nhầm — cái lưng của con trẻ nó sẽ khom khom xuống như người già sương vậy.

Thông thái

Tàn tiến « Phóng sự về đời bồi cầu » :

... Tiếng vò tuyển điện máy vẫn đánh luôn tay S. O. S. (sauvez ou nous sombrons), nửa giờ vẫn chưa tàu nào cứu cá...

Không có tàu nào đến cứu cũng đáng lắm, vì S. O. S. không phải là « sauvez ou nous sombrons » hay là « saucisses ou saucissons », mà là ba tiếng Anh : Save our soul (sauvez nos âmes).

Bí quâ

Loa số 41, « Sống mà yêu »:

.. Em thế nào ấy, chị ạ... nó cứ làm sao ấy ! Ngay từ buổi hôm đó, câu hỏi trên kia lờ mờ thoáng qua trí,... không thể tự mình trả lời được...

Làm sao ấy ? Thật có trời hiểu !

Văn bí

Văn số báo ấy, bài « Sống mà yêu » :

.. Không phải vì đâu mà tôi yêu bạn, không phải vì ai mà tôi yêu bạn, không phải vì tôi mà tôi yêu bạn, lại không phải vì bạn mà tôi yêu bạn, tôi càng nghĩ bao nhiêu, càng không hiểu bấy nhiêu.

Thế thì có trời cũng không hiểu được ! chẳng cứ tác giả.

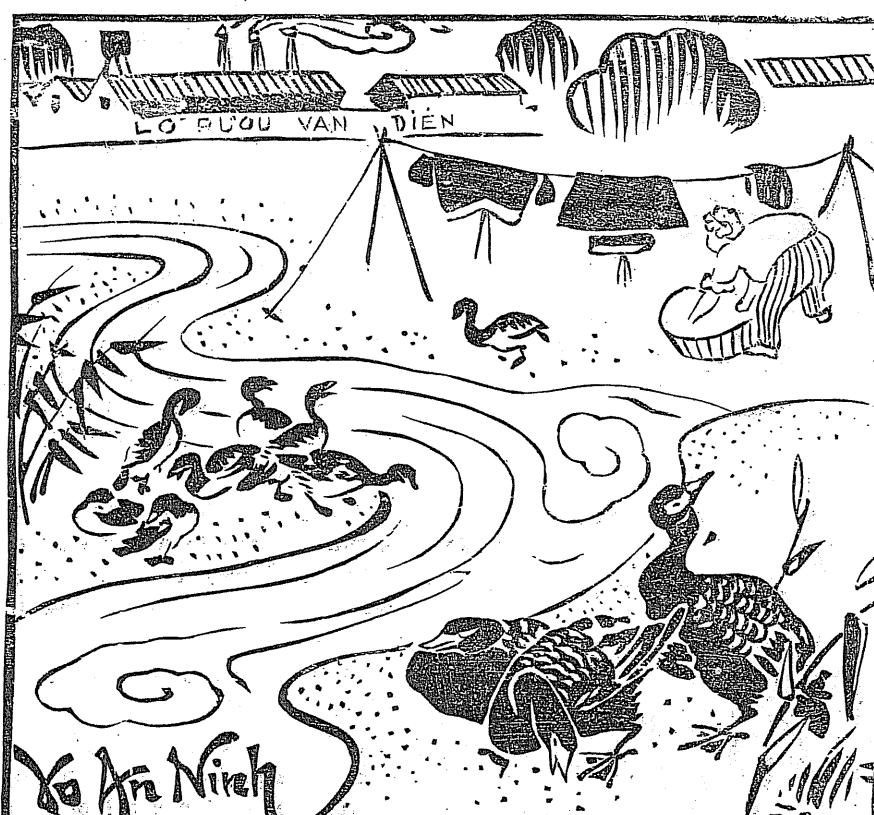
Óc với tim

Cũng trong bài ấy :

.. Rồi, nếu có cố tìm nữa thi đáy tim, cùng óc chỉ thấy dựng bức khải hoàn mòn, đinh treo, biển đê « ta yêu mình »... cánh cổng vẽ hình bàn tay trỏ, yết : «... khách yêu ! gõ vào đáy !... »

Cứ gõ vào đáy ! gõ bao giờ thấy đau tim và loạn óc thì thôi !

NHẤT DAO CẠO

Ông Bùi Phóng Thịt đang lom khom rặt Loa ở bên bờ cạnh nồi súp de. Có người rình ăn cắp ngỗng. Các bạn tim hộ.

AGENTS MARON
ROCHAT ET Ce 45

B^d GAMBETTA
HANOI

MAISON TOKALON
PARIS. SOCIÉTÉ
ASIE AFRIQUE
3 RUE RICHER
PARIS

Luyen

VIEN-DÔNG TÔN-TÍCH HỘI

HỘI TƯ-BẢN SEQUANAISE THÀNH BA-LÈ LẬP NÊN

Công-ty vỗ danh hồn vốn 4.000.000 phat-lăng một phần tư đã góp rồi

Hi dưới quyền kiểm-soát của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp

Đăng-bá Hanoi số 419

GIÚP NGƯỜI ĐỀ DÀNH TIỀN

Tổng-cục ở Hanoi — 32, phố Paul-Bert — Giấy nói số 892
Sở Quản-ly ở Saigon — 68, đường Charner — Giấy nói số 1099

BẢNG XỔ SỐ HOÀN TIỀN THÁNG NOVEMBRE 1934

Mở ngày thứ năm 29 Novembre 1934, hồi 9 giờ sáng tại sở Quản-Lý, Cochinchine-Cambodge tại số 68 Phố Charner ở Saigon do ông Robert, Thanh-trai Hội chủ-tọa ông Der Thong Vann và ông Nguyễn De dự-tọa, cùng trước mặt quan Kiểm-Soát của Chính-Phủ.

SỐ PHIẾU ĐÃ TRÚNG	DANH SÁCH CÁC NGƯỜI TRÚNG SỐ	SỐ TIỀN HOÀN LẠI
	Lần mở trước: Hoàn vốn bội phần	
7528	M. Nguyễn Văn Quý ở Saigon, phiếu 500\$00...	2.500\$
	Lần mở thứ hai: hoàn nguyên vốn	
8.255	M. Phùng Đắc, ở Vinh-thanh Van, Rachgia . . .	200\$
17.150	M. Henri Sainte Colombe, Kho-bạc Haiduong . . .	1.000\$
18.448	Mlle Lê thị Qui Nhơn, Douanes et Régies Tourane . . .	200\$
21.523	M. Đặng Văn Hoành, An Nhơn Xá, Giadinh . . .	500\$
25.945	M. Hồ phúc Phô ở Bee-Hậu, Vinh	200\$
	Lần mở thứ ba khôi phái đóng tiền tháng	Cột thứ nhất Cột thứ hai
8.834	Những người có tên sau này trúng số được lệnh phiếu miễn trừ, trị giá kệ ở cột thứ hai, có thể bán lại ngay theo giá tiền kệ ở cột thứ nhất:	
11.817	M. Dõ ngọc Lãm, 22, rue des Cordonniers, Haiduong	260\$ 00
14.810	M. Lê văn Tôn, 14, Bd Đông Khanh, Hanoi . . .	102\$ 80
17.936	M. Tat Mieng, 9 rue Heurteaux, Saigon	255\$ 00
19.648	M. Vũ Iliếu, 22 rue Ngọc Lam, Gia Lai	101\$ 60
23.797	Mme Nguyễn Thị Mẫu, 210 rue Hành Kênh, Haiphong	101\$ 60
25.991	M. Tranh ngọc Cản, Phan Thiết	504\$ 00
	M. Vũ Văn Trâm, 42 rue Duranton, Hanoi.	100\$ 40
		200\$

Những phiếu sau này: 5.959-A; 5.959-B; 10.490; 12.627; 2.545; 3.395-A; 3.395-B; 1.826 không được dự các cuộc số số vì tiền tháng chưa đóng.

Kỳ mở số sau định vào ngày thứ bảy 29 Décembre 1934, vào hồi 9 giờ sáng tại sở tổng-cục, ở số 32, phố Paul Bert Hanoi.

Đơn tiền hoàn lại về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Décembre 1934 định là:

5.000\$ cho những phiếu 1000\$ vốn
2.500\$ " 500\$ "
1.000\$ " 200\$ "

Phiếu số 8.538 để nhằm là chưa gộp tiền tháng về kỳ mở số tháng Octobre 1934 thì nay người có phiếu M. Va Yoeur, làm ruộng ở Kompong Cham đã lĩnh về một phiếu miễn trừ trị giá 200\$00, có thể bán lại ngay lấy 101\$60.

MÙA RÉT NĂM NAY

NÈN ĐẾN HIỆU

CỤ CHUNG

100, Rue du Coton, Hanoi

Mua áo Pull'over laine, vì là một hiệu đã từng kinh nghiệm trong mươi năm về nghề dệt áo laine. Áo Pull'over CỰ CHUNG làm toàn laine tốt, bền, giả phải chăng. Các ngài sẽ nhận ra rằng, không hiệu nào có những kiểu áo đẹp như CỰ CHUNG.

CÓ: PHÒNG SOI ĐIỆN VÀ CHỤP ẢNH ĐIỆN

“Rayon X”

CÓ: NHÀ HỘ SINH VÀ NHÀ DƯỠNG BỆNH

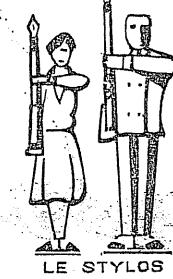
167, Boulevard Henri d'Orléans, (đầu Ngõ Trạm mới)

BÁC-SĨ LUYỆN 8, Rue de la Citadelle
8, Phố Cửa Đông sau Nhà-Hỏa, giấy nói: 304
Chuyên-trị bệnh trẻ con, bệnh da-bà.
Đầu máy điện để chữa mọi bệnh.

BÁC-SĨ CHƯƠNG 167, Bd Henri d'Orléans
Đầu Ngõ Trạm mới, giấy nói: 772
Chuyên-trị các bệnh đau phổi. Có máy
bơm hơi ép phổi(pneumothorax artificiel)
để chữa bệnh lao.

Le Stylos Vasty 32

MARBRÉ 11 c/m PLUME EN OR 18 CARATS prix: 2\$20

GIÁ TIỀN MƯỢN SÁCH

1 tháng 0\$70 — 3 tháng 1\$75

6 tháng 3.50 — 12 tháng 7.00

NAM-KÝ THU-VIỆN, 39, phố Bờ Hồ — Hanoi

TIÊU-THUYẾT CẨU TẤM-LỌ ĐANG IN

CHUYÊN CHỮA BÚT MÁY VÀ ĐÓNG SÁCH

Một cách làm cho người mạnh khỏe luôn

Ăn uống ngon miệng dễ tiêu, biết đói, tức là trong người mạnh khoẻ, vô bệnh. Năm mới các ngài thấy trong mình ăn không tiêu hay là nôn ợ, đầy hơi, đau tức, đau bụng; các ngài nên mua ngay một lọ Gastrot 0\$40 ở hiệu thuốc tây Vũ-Đô-Thin pha uống một cốc là khỏi ngay. Thuốc này mới phát minh, hợp với phủ tạng người Annam, rất bồ cho bô tiêu hoá, chưa được nhiều người khỏi bệnh dạ dày và đau bụng kinh niên.

NẾU NGÀI MUỐN MUA HÀNG TỐT, ĐẸP, GIÁ HẠ

NÊN LẠI NGAY

VẠN-TOÀN

95, PHỐ HÀNG ĐÀO — HANOI

GIẤY ĐÓNG SẢN đủ các kiểu tân thời 1934, nhiều thứ da mới rất đẹp và bền, đế da tây hoặc đế cao xù, đủ các số chân từ 36 đến 42 để các ngài chọn cho được vừa ý, khỏi đau chân. Ngài nào ở xa không tiện về Hanoi xin viết thư về hỏi Catalogue 1934-1935 hoặc cho người nhà về mua hộ, nếu rộng chật không vừa ý có thể mang về đổi trực cho thật bằng lòng mới thôi, bản hiệu xin vui lòng chiều ý các quý khách. Giá từ 3\$50 trở lên. Cũng một giá, giấy của bản hiệu bao giờ cũng tốt, đẹp và bền hơn mọi nơi vì bản hiệu cốt bán cho nhiều và được lòng tin cậy của quý khách. GIẤY BO CHÂN xin tùy kiểu tính giá phải chăng.

SỮA NESTLÉ HIỆU CON CHIM

SỨC KHỎE CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN cho các nhà thương, các
nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, vân vân
● ở Trung-kỳ, Bắc-kỳ và Cao-miên ●

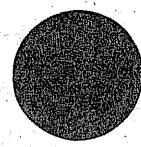

Nếu khi ngứa mắt, hay mắt đỏ, mà giờ lấy hai giọt thuốc đau mắt
COLLYRE JAUNE của bác-sĩ CAZAUX vào mắt,
như hình theo đây thì tự khắc tránh khỏi được bệnh đau mắt.

Nhà nào cũng cần phải trữ sẵn một lọ thuốc đau mắt
COLLYRE JAUNE của bác-sĩ CAZAUX

*Chớ mua lầm những thứ thuốc già hiệu,
chẳng ăn thua gì, lại nguy hiểm nữa.*

THUỐC ĐAU MẮT

COLLYRE JAUNE

CỦA BÁC-SĨ CAZAUX

CÓ BÁN Ở CÁC HIỆU BAO-CHÉ LỚN, VÀ Ở HIỆU

CHASSAGNE
59, RUE PAUL BERT, 59 - HANOI

BROUSMICHE
39, B^d PAUL BERT, 39 - HAIPHONG